Valea Umbrelor Morţii

Convoiul se strecoară printre stâncile masive cu o încetineală de-a dreptul uluitoare, tăcerea milenară căzută împreună cu firele de praf şi nisip peste defileu este acum spartă în mii de bucăţi de cristal de sunetele specifice: fornăiturile cailor-hibrizi ce se opintesc să tragă utilajele, zgomotele trecerii roţilor metalice peste pietrele ce căptuşesc drumul ieşind prin nisip sau praf şi nelăsând să se vadă nici un pic din pământul uscat de dedesubt şi, nu în cele din urmă, de mersul oamenilor printre vehicule şi zgomotele aproape insesizabile ale celor 5 maşini din convoi. Toate acestea sunt abia auzite chiar şi de oamenii din convoi dar pesemne sunt suficient de puternice pentru a tulbura şi umbra de viaţă regăsită chiar şi acest iad cald – căci deasupra lor se pot vedea petele vag vizibile ale câtorva păsări adaptate vieţii de deşert smulse din rutina lor zilnică de prezenţa străinilor, în rest tot cerul era mort. Mort este şi deşertul ce se întinde în depărtare dincolo de stâncile din jurul lor şi îi înconjoară nelăsându-le nici o cale de scăpare.

Nu mai puţin de 14 vehicule atât de rablagite încât ar putea fi considerate pe bună dreptate căruţe primitive – cea mai mare parte fiind utilaje de tot felul rămase fără surse de alimentare – trase de hibrizi manipulaţi genetic pentru clima planetei şi câteva maşini de teren vechi, bazate pe injecţie de combustibil lichid sau gazos formează acest convoi. Un număr mare de vehicule în mişcare pentru această zonă tulburată de război. Dacă cineva, adică cineva suficient de inteligent pentru a face diferenţa, nu nişte amărâte de păsări, ar urmări de undeva de sus cu atenţie şi răbdare această înşiruire de vehicule ar avea deosebita surpriză să constate prezenţa în acelaşi loc a mai multor rase de fiinţe inteligente a căror dacă nu duşmănie atunci cel puţin neînţelegeri au fost/sunt/vor fi arhicunoscute în întregul sector galactic sau chiar de-a lungul şi de-a latul galaxiei. Dar la o observare mai atentă ar descoperi încă două detalii deosebit de importante pentru un cunoscător: cea mai mare parte a fiinţelor ce conduc vehiculele sau sunt prezente printre ele sunt oameni – specie cunoscută în întreaga galaxie ca foarte buni războinici cu o putere interioară deosebită ce îi ajută în mai toate situaţiile, un liant ce deseori adună în jurul lor multe specii ca cele de acum şi le menţin împreună un timp suficient de lung atunci când este nevoie. O specie considerată specială din aceste puncte de vedere şi multe altele de cea mai mare parte a raselor cu care au avut contacte în ultimele milenii. Al doilea detaliu ar fi oboseala care se poate observa în gesturile tuturor sau în mimica unora dintre ei. Dar numai cineva avizat ar observa acest din urmă lucru, iar păsările ce survolează zona sunt departe de a fi capabile să realizeze astfel de lucruri.

Războiul le secătuise forţele tuturor şi toate resursele de energie care existaseră odinioară la suprafaţa şi în interiorul planetei, cei care conduc vehiculele sunt acum numai nişte fugari înfometaţi şi obosiţi. Ei fug de pe acest câmp de bătălie cât o planetă căutând să-şi salveze vieţile şi puţinul rămas, sunt avangarda unei adevărate armate formată în cea mai mare parte din femei şi copii, bătrâni şi foşti soldaţi bolnavi şi răniţi. Oameni şi extratereştri, roboţi şi cyborgi nu pot fi mai uniţi ca acum când au acelaşi scop, acela de a supravieţui. Şi de a ajunge într-un loc mai sigur, departe de toate acestea. Cât mai departe de acest război blestemat.

Comandantul convoiului scoase un fluierat puternic, un zgomot asemănător într-o oarecare măsură cu şuieratul vântului şi ţipătul unei păsări locale – era semnalul de oprire. Se apropia seara. Convoiul se opri cu încetineală de parcă inerţia la care erau supuse corpurile lor moleşite de căldura aproape infernală a soarelui devenise o parte a fiinţei lor. Un tânăr adolescent, aproape un copil, înaintă de undeva din partea din mijloc a convoiului spre capătul din faţă a acestuia.

- Daemon! îl strigă el pe comandant. De ce ne-am oprit? Mai sunt aproape două ore până să se lase seara.

- Stâncile de aici ne vor fi un adăpost bun, tinere.

Cel care vorbise era un negru voinic, cu părul alb. Fusese ales în mod tacit conducătorul acestui grup eterogen format din mai multe specii de fiinţe inteligente nu datorită vârstei cât experienţei sale de viaţă în deşert. Fusese pe vremuri combatant în cea de-a treia bătălie a Noului Washington, o planetă deşertică foarte asemănătoare cu aceasta, iar de atunci rătăcise prin galaxie... până ajunsese aici. Tânărul aruncă o privire spre apusul roşiatic, aproape violet apoi spre cerul de un albastru închis.

- Crezi?

- Sunt sigur. Dacă nu mă crezi întreabă-l pe Dan sau pe Ptracleos. Oricare dintre ei îmi poate garanta spusele.

- Este adevărat, răsări robotul din spatele maşinii. Dacă mai înaintăm în timpul pe care îl mai avem până la căderea nopţii vom fi complet expuşi unui atac nocturn.

- Dane! tresări tânărul. Nu te mai furişa aşa, m-ai speriat!

- Fii şi tu mai atent, îi răspunse Daemon în locul robotului. Nu-i poţi cere acest lucru, este o maşină de luptă şi este programat să meargă aşa.

- Nu este nici o problemă, Daemon. Sunt obişnuit să mi se întâmple destul de des acest lucru.

Vocea robotului sună mult mai uman decât s-ar fi aşteptat de la el un observator exterior neexperimentat. Poate că era cam răguşită pentru un om, dar nu se putea auzi în ea nici una dintre tonalităţile specifice unui computer ambulant ceea ce de fapt era. Armura ce strălucea mat în lumina soarelui la apus era singurul şi cel mai evident lucru care atrăgea atenţia asupra structurii sale complet inumane.

- George! se auzi strigat tânărul de undeva din spate.

Acesta se întoarse cu o rapiditate impresionantă spre cea care îl strigă, o femeie între două vârste se apropie vizibil furioasă/speriată/îngrijorată. Ajunsă în dreptul lui îl trase de lângă robot.

- Ce ţi-am spus eu să nu mai pleci aşa fără să-mi spui unde?

- Dar mamă!...

- Nici un dar. Să nu te mai îndepărtezi nici un pas de maşină fără să mă anunţi. Şi mai ales să nu te mai văd în apropierea conducătorului, nu trebuie să-l întrerupi.

- Nu este nici o problemă, Clara, se grăbi să o asigure Daemon. Fiul tău nu mă încurcă deloc.

Dar privirea oarecum speriată a femeii trecu de la George la el şi apoi la robot. Se îndepărtă tăcută trăgându-l după ea pe tânărul adolescent care încerca să protesteze.

- O înfricoşez, remarcă Dan. Dar în acelaşi timp nu este numai teamă. Parcă m-ar urî.

- Nu m-ar mira acest lucru, îi răspunse gânditor Daemon. Roboţi de luptă ca tine i-au ucis aproape toată familia, acum nu-l mai are decât pe George.

- El ştie ce s-a întâmplat?

- Nu. Era prea mic. Dar asta nu împiedică să-i urască pe toţi.

- Cine?

Cei doi s-au întors spre cel care se apropiase, este Ptracleos. Cel de-al treilea ca importanţă din ierarhia tacită a grupului şi unul dintre cei mai buni războinici. Silueta înaltă a celui ce ar fi fost numit în vremurile de demult, când oamenii se considerau singuri în Univers, extraterestru părea decupată dintr-unul dintre arhaicele filme de groază care circulau în vremuri imemoriale pe Pământ: avea cam 2 – 2,5 metri înălţime, frunte teşită şi nişte ochi albaştri-indigo de o claritate uimitoare. În spatele capului cutia craniană se continua cu un fel de creastă ce îi ajungea pe umerii largi. Mâinile se terminau cu 6 degete legate între ele cu o membrană străvezie iar degetele cu gheare groase şi lungi foarte asemănătoare cu cele ale felinelor de pe Pământ dar mult mai mari şi mai puternice. Dar, spre deosebire de felinele terestre care îşi retrag ghearele în pliurile labelor, Ptracleos îşi plia ghearele în partea exterioară a mâinii şi numai când îşi strângea pumnul dându-i astfel un plus de duritate. Picioarele extraterestrului arătau foarte uman cu diferenţa musculaturii scheletice foarte reliefate, a numărului de câte 6 degete la terminaţii şi a ghearelor de pe genunchi şi deasupra călcâielor. Aproape întreg corpul îi era acoperit de o blană rară de culoare cenuşie, cu puţin succes s-ar fi putut pierde cu uşurinţă în actualul peisaj. Într-un cuvânt, părea a fi ucigaşul perfect.

Îi povestiră în câteva cuvinte situaţia Clarei, o situaţie dureros de comună, apoi trecură la subiectul care îi interesa cel mai mult: aşezarea taberei.

- Cred că i-am lăsat mult în urmă pe Sticleţi, îşi dădu cu părerea Daemon. Am impresia că nici măcar corpul principal al refugiaţilor nu mai este în pericol direct de a fi atacat.

Sticleţii erau una dintre cele patru tabere ce îşi duceau războiul la suprafaţa planetei, şi erau cei mai puternici. Ca rămăşiţele unui fost imperiu galactic de care aproape nimeni nu-şi mai amintea controlau cele mai multe planete din braţul de galaxie în care se aflau şi încercau să pună mâna – după părerea lor să recupereze ceea ce le aparţinuse odinioară – şi pe restul dar mai ales pe resursele lor.

- Nu cred că mai trebuie să îţi reamintesc de situaţia în care ne aflăm, îl contrazise robotul, pentru a-ţi atrage atenţia că suntem departe de a fi în siguranţă.

- Ai dreptate, nu este nevoie să-mi aduci aminte. Acesta este şi motivul pentru care am şi ordonat aşezarea taberei în acest loc. Mâine ieşim la loc deschis şi vom fi expuşi atacului de pe ambele margini ale defileului.

Dintre toate zonele de conflict de la suprafaţa planetei cea în care se aflau era cea mai sensibilă din punct de vedere strategic. Sticleţii rămăseseră undeva în spate, dincolo de intrarea în defileu, şi rămâneau acolo cu excepţia unor incursiuni efemere… dar în faţă se întindea sfera de influenţă a două din principalele tabere inamice acestora: NomenAlowd şi Pteroborgii. Fiecare dintre ei controlau câte o latură a defileului pe cea mai mare parte a acestuia şi încercau de ani de zile să-i împingă înapoi pe cei din cealaltă parte. Nici una nu a avut un succes vizibil, defileul se dovedise o frontieră sigură – cu atât mai primejdios pentru cei care au încercat mereu să-l străbată. Faptul că erau supuşi unui foc încrucişat de o asemenea anvergură încât era aproape imposibil de supravieţuit i-ar face aproape pe toţi să se răzgândească referitor la intrarea în zonă – totuşi nu a oprit decât prea puţini. Disperarea era mult prea mare, iar cei din convoi nu făceau excepţie. Până în acel moment toţi cei care totuşi au intrat în zonă erau demult morţi, mormanele de oase sau cartilagii a diferite specii şi rămăşiţe de roboţi sau cyborgi care le împărtăşiseră soarta începuseră cu mulţi kilometri în urmă.

Dacă armata-specie NomenAlowd era formată numai din roboţi sau cyborgi conduşi de un singur supercomputer iar Pteroborgii din diferite rase extraterestre în care erau prioritari cei din specia lui Ptracleos, câţiva cyborgi şi unii oameni… Sticleţii erau cea mai numeroasă şi cea mai neomogenă tabără dintre cele pe care Daemon le cunoştea: conţinea în primul rând oameni – urmaşii celor care puseseră bazele şi conduseseră un imperiul galactic vreme de 4 mii de ani – dar şi cea mai mare parte a raselor cunoscute care preferaseră să rămână loiale fostului sistem de valori cu toată decăderea lui.

Odinioară fusese şi el unul dintre aceşti oameni dar un amănunt dureros şi îndepărtat al trecutului său personal îl făcuse să-şi schimbe părerea despre război în general şi despre Sticleţi în special. Deveni astfel un Rătăcitor, o persoană care trăieşte la marginea războiului neacceptat de nici una dintre taberele puternice, o persoană care rătăceşte mereu printre stele în căutarea unui loc în care să poată trăi cu adevărat în pace şi linişte sau pur şi simplu în îndeplinirea propriului destin oricare ar fi el. Uneori aceşti Rătăcitori se opresc pe o planetă oarecare iar bazele pe care le construiesc acolo le fac viaţa amară vecinilor războinici. Convoiul se îndrepta tocmai către o asemenea bază care se întindea pe câţiva kilometri pătraţi de cealaltă parte a defileului, în fosta deltă, locuitorii erau consideraţi cea de-a patra forţă majoră de la suprafaţa planetei şi deocamdată singura şansă pe care ei şi cei care îi urmează o aveau.

Daemon se smulse din gânduri la strigătul cuiva din spate şi se întoarse doar pentru a-l recunoaşte pe Paul Damian, un om încă tânăr – unul dintre puţinii oameni de nădejde pe care ştia că se putea baza mereu. Oriunde şi oricum. Şi care-l însoţea în avangardă. Originar dintr-un orăşel din sudul continentului, şi-a petrecut primii 25 de ani din viaţă în aceeaşi zonă. După ce oraşul natal a fost distrus de una din incursiunile repetate venite din partea lui NomenAlowd a încercat să-şi reconstruiască viaţa în altă parte. După a treia distrugere a comunităţii a decis să plece de pe planetă – astfel s-a alăturat primului nucleu de refugiaţi încă de la început, când erau numai câţiva. Soţia şi copilul se aflau în cel de-al doilea corp de refugiaţi, iar Daemon ştia toate acestea. I-a şi întâlnit de câteva ori, dar nu s-au apropiat prea mult din punct de vedere relaţional. Pe lângă amintirea fulgerătoare a acestei scurte istorii declanşate de un colţ a pozei de familie ce ieşea din buzunarul mai tânărului său prieten, lui Daemon îi trecu prin minte că dacă Ptracleos nu i-ar fi salvat familia cu preţul trădării sale – aşa au considerat doar foştii lui camarazi, nu şi cei actuali – atunci ar fi pierdut fără să ştie doi prieteni de valoare.

- Cum ne aşezăm tabăra? repetă Paul întrebarea. Folosim stâncile ca adăpost sau pornim scuturile de camuflaj în poziţia actuală a vehiculelor?

Daemon aruncă o privire în jur şi decise că o parte a utilajelor erau descoperite atacului exterior şi trebuia să le găsească un adăpost mai bun. O stâncă uriaşă aşezată în centrul spaţiului mai liber părea a fi cea mai potrivită dar avea nevoie de informaţii vizuale din toate unghiurile accesibile pentru a lua decizia corectă.

- Vin imediat, îi strigă înapoi lui Paul. Voi duceţi-vă în recunoaştere, se întoarse el spre cei Dan şi Ptracleos, vreau să ştiu care este situaţia defileului înainte de căderea întunericului.

Cei trei se despărţiră şi în timp ce Daemon se îndepărtă cu pas grăbit spre Paul Damian, extraterestrul înhăţă câteva arme din primul vehicul şi o luă pe cărarea dintre stânci ce se întindea firav înaintea caravanei. Dan îl urmă. Ajunşi într-o fundătură se opriră iar Ptracleos întrerupse pentru prima oară tăcerea care se lăsase între ei.

- Grozav! O fundătură! Credeam că senzorii tăi nu dau greş aproape niciodată.

- Nu căutăm un drum prin care să încapă toată caravana. Acela coteşte la dreapta cu aproape 200 de metri în urmă.

- Vrei să arunci o privire de ansamblu a defileului?

- Corect. Asta ne-a spus Daemon să facem – este necesară o completare la datele furate din sateliţii de supraveghere.

- Dacă nu este nevoie să căutăm drumul spre defileu atunci să escaladăm stâncile din faţă.

Robotul nu-i răspunse dar începu să urce pe zidul aproape vertical la fel de tăcut ca până atunci. Ptracleos aruncă o privire spre armura cenuşie a robotului şi la ţevile armelor a căror vârfuri apăreau aproape insesizabil în câteva locuri apoi îşi aruncă arma peste umăr şi o luă pe urmele lui. Ajunşi în vârf descoperi că se vedea o porţiune destul de mare a zonei de altfel imensă ce îi înconjura, mai mare decât crezuse, acoperită de un cer din ce în ce mai întunecat. Robotul se uită înapoi ca pentru a verifica ceva şi recunoscu o porţiune a taberei – trebuia să îi atragă atenţia lui Daemon că o parte din utilaje mai erau încă expuse privirii. *Vor fi camuflate de scuturi sau mutate.* Se întoarse din nou „în faţă” şi în câţiva paşi îl ajunge din urmă pe Ptracleos acum întins pe burtă, folosindu-se de un binoclu puternic el urmărea pe deasupra unui bolovan deschiderea aproape imensă a defileului care se căsca la mai puţin de 3 metri în faţa lor. *Trebuie să aibă mai mult de doi kilometri lăţime!* Un firicel de apă ce lumina mat în întuneric – o urmă ştearsă a marelui fluviu ce odinioară, înainte de sosirea războinicilor, cursese maiestuos prin canalul de stâncă pe care de altfel îl şi săpase – îşi depăna susurul limpede al apei de munte undeva în dreapta lor. Ptracleos era conştient de faptul că vor trebui să străbată cea mai

mare parte a drumului urmând cursul acestei ape şi se cutremură: nu i-a plăcut niciodată prea mult apa mai ales cea plină de substanţe chimice şi radioactive ce o făceau otrăvitoare. *Războiul lasă întotdeauna în urmă amintiri de neuitat.*

Defileul era mort, sau cel puţin aşa apărea pe lentilele binoclului său. Nu se vedea nimic organic sau puncte generatoare de energie în afara sursei de radiaţii gamma a pârâului. Dar sursele de energie ecranate erau invizibile pentru senzorii binoclului, iar pârâul bloca chiar şi urmele rezidente ale unora dintre camuflajele cunoscute.

- Vezi ceva? îl întrebă pe Dan.

Ştia prea bine că ochii robotului erau mai buni ca a lui, puteau să vadă ceea ce lui îi scăpase.

- Nimic. Defileul este pustiu.

- Atunci este timpul să ne înapoiem, spuse Ptracleos cu o privire spre cerul care se întunecase şi mai mult.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre zona pe unde urcaseră.

- Eşti sigur de drumul lateral care ne duce în defileu? îl întrebă pe robotul din spate fără se mai întoarcă spre el.

Începu să coboare.

- Da. La viteza standard vehiculele vor ajunge la marginea defileului în 2 ore şi 47 de minute.

Ajunşi jos Ptracleos o porni pe acelaşi drum care-i dusese acolo dar se opri după numai câţiva paşi şi se întoarse spre robot. Privi vreme de câteva secunde faţa vag umanoidă şi ochii reci, metalici în spatele cărora se află două camere de filmat de mare rezoluţie cu o curiozitate vie.

- Nu te-am întrebat niciodată acest lucru..., începu el şi ezită pentru un moment scurt, …dar cum ai ajuns să fii numit Dan? Este un nume uman.

Se aştepta ca robotul să refuze să-i răspundă, sau cel puţin măcar să se gândească un moment înainte de a o face. Dar răspunsul sosi aproape instantaneu:

- Pe vremuri eram un robot de luptă din armata a şasea a lui GlobeNet. Ştii ce este?

În vremurile de demult GlobeNet era un computer inteligent – probabil primul, probabil unul dintre primele – care i-a servit pe oameni la începutul colonizării spaţiului. Nu se ştie ce s-a întâmplat, dar la un moment dat acesta a încetat să se supună ordinelor primite, şi-a luat catrafusele şi a dispărut. Se spune că s-a refugiat pe o planetă din afara sferei de influenţă a oamenilor… de atunci s-a manifestat ostil tuturor formelor de viaţă fie inteligente sau nu, organice şi anorganice. Ostil tuturor.

- Una dintre armatele lui este pe această planetă pe una dintre laturile defileului, aprobă Ptracleos.

- Pe toată partea stângă, completă robotul. Acum 14 ani tereştri am fost avariat într-o bătălie şi am căzut în mâinile umor fermieri a căror muncă tocmai fusese distrusă de atacul celor ca mine. M-ar fi dezactivat complet şi iremediabil dacă nu ar apărut Daemon, el a fost cel care m-a salvat şi m-a ajutat să-mi repar şi să-mi înlocuiesc circuitele distruse.

- De ce nu l-ai omorât?

- La început am fost prea avariat pentru a putea face ceva, orice. Apoi s-a ocupat el de această problemă, m-a reprogramat şi m-a învăţat să apreciez viaţa.

- Dar numele? insistă extraterestrul. Tot el ţi la dat?

- Da şi nu prea. Mi-a spus că ar trebui să-mi aleg singur un nume pentru a şti cum să mi se adreseze.

- Te consideră un om.

- Nu un om, un egal. Nu este acelaşi lucru. Deţin o inteligenţă şi o rapiditate a calculelor matematice mult superioară oamenilor dar îmi lipsesc câteva lucruri esenţiale pentru a fi pe picior de egalitate cu specia umană.

- Care? dădu să întrebe Ptracleos dar robotul continuă înainte de o face.

- Imaginaţia şi sentimentele. Am fost programat să mă ocup numai cu lucruri concrete: cu lupta şi cu strategia care să ducă la câştigarea acestei lupte cu orice preţ.

Se opri pentru un moment ca să verifice unul dintre culoarele tăiate în stâncă undeva în lateral.

- Fiecare unitate de luptă are număr pe şasiu care ajută la identificare lui în orice condiţii, el este format din cifre, litere şi caractere alfanumerice. Bătălia în care am fost avariat a şters o porţiune a acestui număr… ceea ce a rămas au fost nişte litere şi nişte cifre aleatoare. Aşa a ieşit Dan.

Logic.

Semnalul de avertizare al unei santinelele îl întrerupse – se apropiau de tabără. Curând intrară în poiana de stânci în care vehiculele erau împrăştiate cam peste tot în urma încercărilor de a le ascunde de indiscretele priviri exterioare. Pasagerii erau aşezaţi în jurul unor surse artificiale de căldură sau mici focuri de tabără ce străluceau palid în întunericul aproape complet, doar ele şi stelele dese de pe firmamentul centrului apropiat al galaxiei întrerupeau monotonia întunecată a valurilor de aer dens şi rece ce se prăvăleau deasupra lor. Temperatura scăzuse mult după ce soarele dispăruse dincolo de linia

orizontului, acest lucru îi adunase pe toţi la un loc iar acum îşi încălzeau hrana sau pur şi simplu încearcă să-şi piardă timpul înainte de culcare lângă un loc cald.

Cei doi „fii rătăcitori" se apropiară de unul dintre focurile de tabără în jurul căruia puteau fi recunoscuţi cu uşurinţă Daemon şi Paul Damian cufundaţi într-o discuţie aprinsă.

- ... din punct de vedere strategic Sticleţii sunt cei mai bine plasaţi, tocmai spunea Daemon. Deţin majoritatea sisteme solare locuite plasate într-un conglomerat care se întinde de-a lungul întregului braţ al galaxiei. Iar dacă mai luăm în considerare sistemele solare folosite doar pentru resursele lor, dispersia în spaţiu a inamicilor lor şi distanţele mari dintre aceştia nu se poate nega superioritatea netă a Sticleţilor.

- Trebuie să te contrazic, îi răspunse Damian la fel de sigur de sine. Chiar dacă ar fi aşa cum spui nu cred că este necesar să-ţi amintesc că şi tu ai fost un Sticlete dar ai renunţat.

Un lucru greu de crezut se întâmplă: figura lui Daemon păru că se întunecă şi mai mult. Era evident că gândurile care îi treceau prin minte nu puteau fi deloc plăcute.

- Tot mai mulţi cedează şi pur şi simplu îşi părăsesc postul. Fiecare are motivul său personal dar cea mai mare parte a lor devin după aceea Rătăcitori şi se alătură forţelor existente. Estimez că în mai puţin de 100 de ani numărul acestora îl va depăşi chiar şi pe cel a Sticleţilor, cu condiţia să nu fie nimiciţi complet până atunci.

- Rătăcitorii au cea mai mare rată a pierderilor din cauza lipsei de antrenament, arme, hrană şi medicamente, îl întrerupse fără nici o altă introducere vocea fără emoţie a robotului. La nivel local pot avea succese aproape răsunătoare dar le lipseşte coordonarea la nivel galactic iar în cele din urmă acest lucru va conta.

Firul conversaţiei se pierdu pe măsură ce atenţia celor din jurul focului se mută spre cele două siluete ce se apropiau implacabil.

- Ce aţi aflat? întrebă Daemon parcă într-o doară.

- Două lucruri, îi răspunse Ptracleos. Deşertul este pustiu, nimeni nu ne aşteaptă să venim, dar apa pârâului este radioactivă. Iar tabăra este parţial descoperită, indică el porţiunea pe care el şi robotului o văzuseră independent unul de celălalt ceva mai devreme. Ar trebui să-i mutaţi altundeva, în cazul unui atac aerian nocturn sunt ca şi morţi.

Daemon îi aruncă omului de lângă el o privire, suficient ca Paul să se ridice fără nici un cuvânt şi să se piardă aproape imediat în întunericul înconjurător. La puţin timp după aceea în zona indicată se auziră zgomotele specifice mutării unor corpuri mari, pentru câteva momente lungi Daemon rămase ca şi cum ar asculta acele zgomote deşi se gândea la situaţia în care se aflau. În ultimele câteva zile se gândise destul de des la asta fără a găsi o soluţie viabilă în afară de drumul pe care trebuie să-l termine. *Trebuie să curăţ acest drum pentru cei care ne urmează şi să supravieţuim cumva în acest timp. Dar cum?* Iar pentru această problemă nu avea nici o soluţie pentru simplul motiv că nu vedea viitorul. Situaţia nu era deloc bună: armata de refugiaţi avea să îşi continue drumul independent de ei şi ar fi fost, erau, imposibil de oprit dacă i-ar ajunge din urmă. De întors nu se puteau întoarce din cauza Sticleţilor, nu se puteau opri din acelaşi motiv.

Dintr-o dată tresări, nu-şi dăduse seama când aţipise. În ultimul timp era prea obosit pentru a mai face conştientă trecerea de la starea de trezire la somn mai ales în situaţii ca aceasta, după o zi extenuantă. Era mulţumit, aproape fericit în măsura în putea să spere la fericire, că nu era el cel de pază pentru că astfel ceata multicoloră de fiinţe ar fi complet descoperită. În plus, probabil că ar fi plătit cu viaţa o asemenea eroare – nici chiar poziţia sa în grup nu l-ar fi salvat.

Se ridică în şezut şi încercă să identifice prin întunericul înconjurător sunetul ce-l smulsese din ghearele ademenitoare ale somnului, însă acesta dispăruse şi nu se mai repetă. Daemon se simţea înviorat, o stare trecătoare ce urma să dispărea în timp de minute… trebuia să acţioneze cumva înainte ca oboseala să revină mai pregnantă ca înainte. Observă că focul îşi pierduse din putere – avea tendinţa aceasta atunci când rezerva de gaz era prea scăzută – şi, prefăcându-se că nu a auzit nimic dar cu toate simţurile calibrate la maxim, se apropie de butelie pentru a-l înteţi.

- Nu o face!

Vocea robotului îl făcu pe Daemon să tresară instinctiv şi să se întoarcă la fel de repede spre sursa acesteia. Scrută întunericul din jur fără să vadă nimic în afară de punctele luminoase ale stelelor – ochii lui obişnuiţi cu lumina palidă a focului erau pe moment incapabili să vadă în afara cercului de lumină. Pe măsură ce mintea începea să-i lucreze într-un ritm infernal realiză cu rapiditate câteva lucruri esenţiale: sistemul de camuflaj a robotului era capabil să îl facă invizibil mult mai bine ca întunericul aproape absolut care îi înconjura, Creaptiu – unul dintre sateliţii naturali ai lui Geyard, planeta – îşi arunca lumina palidă pe undeva pe la răsărit dincolo de stâncile din jur în timp ce celălalt satelit, Cassiop, era încă sub linia orizontului dar nici acesta nu l-ar fi ajutat prea mult. Nici unul dintre cei doi sateliţi naturali gemeni nu reflectau suficientă lumină spre suprafaţa planetei pentru a face vizibilă zona din jur.

Un nou zgomot ca de explozie îndepărtată urmată aproape imediat de o lumină deasupra stâncilor din imediata apropiere şi de un zgomot nou.

- Ce se întâmplă? întrebă Daemon.

- O bătălie deasupra defileului, îi răspunse Ptracleos.

Explozia unei alte nave îi lumină o parte din drumul lui Daemon care avansă cât mai rapid spre cei din primul rând, se împiedică totuşi de două ori până când ajunge într-un loc mai înalt decât restul unde îi găsi pe Dan şi Ptracleos urmărind spectacolul de după stânci luminat de palidul Creaptiu.

- Cine? întrebă din nou cu o voce dintr-o dată răguşită.

- NomenAlowd şi Pteroborgii.

- Ceva Sticleţi?

- Nu.

- Am fost observaţi?

- Nu. Cel puţin nu încă.

- Sunaţi încet adunarea şi pregătiţi-vă de plecare. Nu trebuie să riscăm nimic.

În timp ce tabăra se trezea din nou la viaţă şi începea să se adune undeva în spate, Daemon nu se putu abţine să nu urmărească bătălia aeriană. Era prea departe pentru a vedea corpurile navelor sau alte detalii de acest gen, dar exploziile erau atât de vizibile încât se puteau deosebi cu uşurinţă cele apărute la coliziunea din aer a navelor aparţinând ambelor tabere, flăcările provocate de proiectilele energetice ale artileriei sau cele provenite din impactul navelor prăbuşindu-se pe solul mort al planetei. Acestea din urmă erau cele mai impresionante şi de un portocaliu roşiatic specific arderii vaporilor de carburant lichid care încă se mai foloseau la unele nave.

În jurul lui Daemon tabăra începea să se pregătească pentru plecare deşi ştiau din experienţă că aveau să rămână pe loc până va sosi momentul cel mai potrivit pentru a pleca. Nu părea să îi deranjeze acest lucru, era cel mai mic preţ pe care îl putea plăti pentru a rămâne în viaţă.

- Este un spectacol magnific.

O siluetă întunecată avansase prin întuneric până lângă Daemon, era tânărul George.

- Dar mortal, îi răspunse negrul cel cărunt. Fiecare navă care se prăbuşeşte are piloţi la bordul ei, piloţi ca tine şi ca mine. Ei încetează să existe după explozie.

- Nu! Nu sunt ca mine sau ca tine. Nu merită să trăiască, sunt nişte ucigaşi, nişte carcase învechite şi proaste de roboţi şi nişte câini de cyborgi.

Dacă ura şi dispreţul ar fi putut lumina atunci adolescentul ar fi fost un far observabil de departe, Daemon nu-i putea vedea faţa în detaliu dar îi simţea ochii ca două mărgele de sticlă reflectorizantă prin întuneric. Se cutremură nevăzut.

- Dan şi Ptracleos sunt o asemenea carcasă învechită şi un câine, observă el.

- Nu este acelaşi lucru, protestă George.

- De ce? Pentru că sunt de partea noastră?

Tânărul nu îi răspunse.

- Ptracleos nu este un cyborg, dar nu se deosebeşte prea mult de cei din partea dreaptă a defileului. Sunt din aceeaşi specie şi au mentalitate asemănătoare, iar despre Dan... el este un robot exact ca aceia care pilotează navele pe care le vezi prăbuşindu-se. Ar putea oricând să piloteze o astfel de navă… singurul lucru care îl deosebeşte de ei este o parte a programului său.

- Dar...

- Nici un dar, îl înfruntă Daemon. Dacă este vorba să îi urăşti, urăşte-i pe toţi nu numai pe unii.

- Dan este prietenul meu, şopti George.

- Dan şi ceilalţi ca el plătesc păcatele celor care au construit computerul original. Şi noi împreună cu ei prin morţii noştri şi suferinţa pe care ne-o provoacă.

Vocea Clarei se auzi foarte aproape în spatele lor iar cei doi oameni se întoarseră spre ea uimiţi. A-i lua apărarea unui robot, chiar dacă era ceva indirect, era ultimul lucru la care Daemon se aşteptase de la femeia prematur îmbătrânită de lângă el.

- Eşti uimit, observă aceasta. Înainte de a spune ceva, dă-mi voie să îţi atrag atenţia că deşi îi urăsc mai mult decât îţi poţi închipui nu-mi pot permite să nu fiu realistă. Ştiu a cui este vina dar asta nu-mi schimbă cu nimic sentimentele.

Femeia tăcu iar Daemon nu mai ştiu ce să spună. Ar fi dorit să-şi ceară scuze şi să-i spună că îi pare rău, dar nu avea pentru ce. Nu era vina lui că familia Clarei fusese măcelărită, cum nu era nici vina lui pentru tot acest război. Liniştea stranie care se lăsă între cele trei fiinţe umane ar fi devenit stânjenitoare dacă o a patra siluetă nu ar fi apărut pe neaşteptate între ei. Ptracleos. În acelaşi moment în care Daemon realiză şi foiala neliniştită care cuprinsese întreaga tabără, era de parcă aceasta tocmai ar porni cu toţii în toiul nopţii spre o destinaţie necunoscută. Dar el nu dăduse un asemenea ordin.

- Ce se întâmplă? întrebă George dintr-o dată alarmat.

Lui Daemon întrebarea i se pare mai mult decât extrem de familiară, poate din cauza faptului că fusese pusă de atâtea ori în ultimele ore sau pentru că era pe cale să întrebe acelaşi lucru.

- Trebuie să plecăm. Acum!

Era rândul lui Daemon să devină alarmat de vocea alertă a creaturii.

- De ce?

- O navă... vine încoace.

- Nu văd nimic.

Abia atunci negrul scoase din centura de la brâu un binoclu cu infraroşii şi se uită pe cerul întunecat spre locul slab luminat al bătăliei. Chiar şi aşa, în afara exploziilor îndepărtate şi a navelor care se încrâncenau pentru un petec de cer nu vedea nimic neobişnuit care i-ar putea pune în pericol mai mult ca de obicei.

- Unde este Dan? întrebă fără să-şi ia de la ochi binoclul.

Trecu pe ultraviolete, nimic nou.

- Îi pregăteşte pe ceilalţi de plecare.

Daemon se decise dintr-o dată: aveau să plece cât mai repede din acest loc. Nu avea prea multă experienţă de viaţă cu cei ca Ptracleos, dar până acum acesta nu îl dezamăgise niciodată. Poate că avea unele puteri psihice prin intermediul cărora era conştient de unele lucruri inaccesibile celorlalţi şi care tocmai de aceea erau ţinute secrete... dar despre asta avea să discute cu cel în cauză după ce vor ajunge la un loc sigur.

- Să mergem, le spuse el întorcându-se spre tabără.

Se precipitară spre zona în care se adunase cea mai mare parte a convoiului, în astfel de momente se putea vedea cu tot *întunericul ăsta tâmpit* diversitatea grupului. În acel spaţiu îngust erau adunate nu mai puţin de 4 specii care în mod normal nu ar fi stat împreună nici măcar pe aceeaşi planetă, mai erau şi o duzină de roboţi menajeri şi cyborgi modificaţi pentru a se descurca în aproape orice situaţie care nu implica lupta. Şi Dan. Chiar dacă puţini dintre ei arătau acest lucru, războiul îi afectase pe toţi indiferent de specie sau de structura chimică, oboseala fizică sau uzura sistemului de pârghii a roboţilor se putea vedea în mişcările celei mai mari părţi a celor prezenţi.

- Ascultaţi-mă cu atenţie! strigă Daemon suficient de tare încât să fie auzit de toţi dar să nu fie detectaţi. Trebuie să plecăm acum! Ne vom îndrepta spre ieşirea în defileu.

- Dar acolo se duce o bătălie! răsări o voce din întuneric.

- Acest loc nu mai este sigur. Nu vom ieşi dintre stânci dar vom căuta un adăpost în care vom sta ascunşi până dimineaţă sau până se termină bătălia.

Nimeni nu mai comentă iar grupul se răspândi care încotro, primele vehicule o luară din loc cât de repede erau în stare fiind urmate aproape imediat şi de restul utilajelor. Clara şi fiul ei se urcară în ultima maşină de teren, era cea care le aparţinea şi reprezenta un avantaj clar faţă de „căruţele cu coviltir” (numite astfel după un obicei vechi de milenii, se spune că din perioada când oamenii au colonizat un continent al planetei natale) trase de hibrizii între cai şi cămile – inginerie genetică în stare pură – ce formau grosul convoiului. Maşina era unul dintre puţinele lucruri care îi rămăsese Clarei de la soţul ei şi fusese una dintre primele vehicule pregătite de plecarea întârziată de discuţia cu Daemon. O luară încetişor pe urmele celor aflaţi în faţă, aproape la pas, prin întunericul care umplea tot golul din jurul lor.

- De ce nu ne lasă să folosim infraroşiile? se plânse George. De-abia se vede maşina din faţa noastră!

Femeia nu-i răspunse, nu ştia nici ea datele tehnice necesare pentru a-i putea da o explicaţie suficientă dar auzise că unele nave puteau simţi dacă asupra lor erau îndreptate o sursă de energie indiferent dacă venea de la o armă ori de la sursa de radiaţii infraroşii a maşinii lor. Sau chiar a unui binoclu.

Trecură astfel câteva zeci de secunde din momentul în care părăsiseră locul în care ar fi trebuit să-şi petreacă noaptea, apoi s-a întâmplat ceea ce parcă prevestise Ptracleos că avea să se întâmple: Clara abia cotise de două ori după nişte stânci de pe marginea drumului când deasupra tuturor se auzi o vâjâitură cumplită urmată aproape imediat de o explozie puternică în imediata apropiere.

- Dumnezeule! exclamă femeia.

Puseurile de frică îi străbătură pentru un moment corpul făcându-i capul să vâjâie dar curiozitatea şi înţelegerea totală urmate de un nou fior de teamă o făcură să oprească maşina şi să se întoarcă aproape imediat spre partea din spate. La lumina flăcărilor îl văzu pe Ptracleos pe o stâncă la jumătatea înălţimii defileului stând drept şi nemişcat cu arma la umăr întors cu faţa spre tabăra acum pustie. Aceasta era vizibil inundată de flăcările ce mistuiau resturile unei nave prăbuşite chiar în mijlocul poienii dintre stânci.

Clara ieşi din maşină şi îi făcu fiului ei semn să rămână înăuntru dar acesta nu o ascultă, împreună avansară până în dreptul creaturii. De acolo se puteau vedea foarte bine rămăşiţele navei prăbuşite şi efectele pe care explozia le avusese asupra mediului înconjurător: apocaliptic.

- Dacă mai rămâneam mult aici..., se înecă Clara, ...am fi murit. Cum de ai ştiut?

- O poveste lungă, îi răspunse sec extraterestrul. Poate că am să v-o spun într-o zi.

- Acum ce facem? întrebă curios adolescentul.

- Plecăm mai departe, îi replică maică-sa.

- Şi cât mai rapid, o completă extraterestrul. Cel care s-a prăbuşit este un Pteroborg, vor mai veni cel puţin două nave ca să verifice dacă este mort sau nu.

Se întoarse cu rapiditate spre ei şi aproape îi ridică pe sus în timp ce-i forţa să se grăbească spre maşină. Cu un singur salt ce le dădu fiori de spaimă oamenilor – era aşa de uşor să-şi rupă toate oasele din corp dacă nu le-ar fi fost alături – ajunseră în apropierea maşinii. El a fost primul care intră şi se aşeză pe locul şoferului, porni vehiculul cât de repede se putea fără a atrage atenţia şi îi ajunse pe cei din faţa lor în numai jumătate de minut. Convoiul se opri pe la jumătatea drumului spre defileu într-un loc care era cât de cât sigur, de data aceasta nu mai despachetară. Nimeni nu mai avea chef pentru asta ştiind că urmau să plece în numai câteva ore la sosirea dimineţii sau chiar mai repede dacă era cazul. Preferară să se odihnească în timpul rămas în jurul surselor camuflate de căldură.

La un moment dat George începu să-l caute pe Ptracleos printre maşinile şi celelalte utilaje, îl găsi în apropierea maşinii lui Daemon. Acesta era şi el prin zonă şi încercă să îl descoase pe Paul despre poziţia lui Dan, îngrijorat că robotul plecase de prea mult timp în recunoaştere şi încă nu s-a întors. Pentru prima oară de mult timp George îl ignoră pe Daemon şi se îndreptă direct spre creatura care îi salvase cu mai puţin de o oră în urmă.

- Poţi să-mi explici şi mie ce s-a întâmplat acolo? indică el spre partea din spate.

Creatura îl ignoră, părea ocupat cu aranjarea unor lucruri într-unul din utilajele din partea din faţă a convoiului.

- Hei, cu tine vorbesc!

În cele din urmă Ptracleos se întoarse spre cel de lângă el.

- Nu ştii mai nimic despre mine.

- De aceea te şi întreb asta. Vreau să ştiu cât mai multe lucruri despre tine.

- Poate că nu vreau să-ţi împărtăşesc aceste informaţii.

- Nu vreau decât să ştiu cum ai reuşit să afli despre prăbuşirea navei înainte ca aceasta să aibă loc. Ai cumva darul anticipaţiei?

Tânărul rămase tăcut în aşteptarea răspunsului iar tăcerea se lăsă între cei doi – nici celălalt nu era prea doritor să vorbească.

- Ei bine?

Adolescentul tresări, nu îi auzise pe Daemon şi Paul apropiindu-se.

- Chestia asta este un lucru despre care vreau să aflu şi eu mai multe.

Spre deosebire de George, Ptracleos nu păru surprins – parcă se aşteptase la asta. Termină de aranjat lucrurile din vehicul şi se întoarse cu tot corpul spre ei.

- Ceea ce am să vă spun rămâne între noi, spuse apoi aşteptă până când cei de lângă i-au dat de înţeles că vor păstra tăcerea. Câteodată, mai ales când suntem în pericol sau supuşi la ceea ce voi oamenii numiţi stres, eu şi cei din specia mea putem vedea viitorul. Este vorba doar de viitorul imediat – următoarele minute – şi pericolul personal, dar asta ne ajută foarte mult în timpul unei bătălii când pericolul apare cel mai des.

- Pteroborgii au acest dar?

- Nu sunt sigur. Interfaţa cu componentele electronice le-a produs o transformare importantă a creierului şi minţii şi implicit o schimbare în modul lor de a gândi, nu am fost suficient de aproape de un Pteroborg pentru a-mi da seama dacă şi-au păstrat darul anticipaţiei sau nu.

- Crezi că sunt capabili să ne simtă trecerea prin defileu? întrebă Paul.

- Din punctul meu de vedere, dacă nu constituim o ameninţare imediată nu au cum să ne sesizeze prezenţa folosindu-se de capacitatea de anticipare.

Conversaţia se întrerupse atunci când Dan ajunse suficient de aproape de tabără pentru a putea fi observat, o duzină de fiinţe şi roboţi de toate tipurile se strânseră în jurul lui.

- Bătălia este pe sfârşite, zise acesta, spre dimineaţă vom putea porni mai departe folosindu-ne de crepuscul şi de rămăşiţele din defileu.

- Dar cei din cele două tabere nu vor căuta sau pândi după supravieţuitori? se interesă George.

- Ba da, dar mai târziu.

O explozie ce se auzi în apropiere îi făcu pe toţi să tresară alerţi dar nu a fost urmată de nimic altceva şi s-au liniştit. Conversaţia a continuat dar la un nivel mult mai restrâns, numai între capii avangardei de refugiaţi.

Efectele acestei conversaţii s-au putut vedea două ore şi jumătate mai târziu când caravana ieşi dintre stânci şi avansă încetişor spre firul apei folosindu-se de carcasele încă fumegând ale navelor prăbuşite în noaptea precedentă pentru a se ascunde. Fără a fi observate de sateliţii de deasupra lor sau de navele aeriene cu rol de observatori ce treceau ca din întâmplare prin zonă vehiculele şi-au continuat drumul în acelaşi mod în aval spre baza la care sperau să găsească o cale de scăpare.

- Eşti sigur că cei din urmă vor găsi drumul corect? îl întrebă Paul pe Daemon. Eu nu am văzut nici un fel de semn.

- Sunt sigur, zâmbi negrul. Iar semnele pe care le-am lăsat în urmă trebuie să fie invizibile pentru ceilalţi, nu crezi? Dacă tu le-ai putea descoperi atunci înseamnă că le pot descoperi şi alţii ceea ce nu este de dorit.

Razele soarelui îşi făcură apariţia printre marginea zdrenţuită a defileului luminând porţiuni din ce în ce mai mari din peretele de stâncă ce se lungea aproape vertical spre cer nu departe de ei. Strălucirea nocturnă a apei radioactive se schimbă atunci când razele portocalii de lumină devenind aproape orbitoare. O parte din lumina astfel obţinută ajunse pe prima maşină, cea în care erau cei doi.

- O să avem o zi grea, observă Paul.

- Mda. Dar ce zi nu este?

În spatele lor, în maşina care încheia convoiul trei persoane stăteau înghesuite printre baloturile ce ocupau cea mai mare parte a spaţiului. Clara şi fiul ei erau două dintre aceste persoane, cea de-a treia fiind de fapt un robot menajer modificat pe post de santinelă.

- Ce frumuseţe! exclamă George. Sunt de-a dreptul impresionat.

De când a răsărit soarele el prefera doar să se uite prin cupola transparentă a maşinii la pereţii înalţi mai mult de un kilometru, chiar doi în unele locuri, şi la stâncile şi mormanele de pietre ce răsăreau ocazional din aceşti pereţi în forme de o complexitate impresionantă. Era ca şi cum cineva sau ceva, o conştiinţă foarte vastă şi de o putere copleşitoare, le-ar fi modelat astfel – statui-mărturie ale unei naturi de o sălbăticie de neînţeles definitiv marcate de război.

Stâncile şi pietrele din nisipul încă rece ce acoperea albia fostului fluviu le-au dat de furcă mult mai mult chiar dacă nu erau chiar atât de impresionante. Deşi demult fusese una dintre cele mai bogate zone, spuneau poveştile, nici un fel de plantă sau ceva care să dovedească că la suprafaţa planetei existase odinioară viaţă nu se vedea în raza lor vizuală – radiaţiile ucigaşe pustiiseră totul lăsând în urmă un peisaj la fel de mort pe cât de sălbatic. Numai unele ţipete îndepărtate a unor păsări ce rămâneau aproape întotdeauna invizibile s-au putut auzi din când în când deasupra defileului, nimeni nu părea să ştie dacă acestea erau ultimele urme ale vieţii care odinioară împânzise întreaga planetă cu vitalitatea atât de specifică ei sau spionii uneia sau ambelor tabere de pe marginea defileului.

- Stai liniştit, nu te mai foi atâta, încercă maică-sa să îl potolească. Mă încurci.

Maşina se deplasa destul de încet faţă de ceea ce era în stare dar erau obligaţi să facă astfel pentru că în cazul lor cei mai înceţi, adică utilajele trase de animale, făceau regulile. Dar tot răul era spre bine: terenul era în multe locuri foarte accidentat iar detectorii de mişcare de pe marginea defileului şi de pe sateliţii de supraveghere de pe orbită i-ar fi reperat aproape instantaneu la o viteză prea mare.

Aproape de amiază femeia frână brusc pentru a nu intra în vehiculul din faţă – ceva se întâmplase iar aceasta se oprise şi rămăsese nemişcat. Ca toată coloana, de altfel. Nu se putea vedea cauza, dar George reuşi să observe nervozitatea animalelor de tracţiune – unul dintre acestea se ridică pe cele două picioare din spate rămânând cu 4 picioare în aer vreme de câteva secunde după care se lăsă cu greutate şi zgomot înapoi pe sol şi pe toate cele 6 membre.

Coborâră amândoi.

- Ce s-a întâmplat? se interesă femeia.

Nu a primit nici un răspuns, sau cel puţin unul în cuvinte: robotul menajer din maşină emise un mesaj de alarmă iar ea se precipită înapoi înăuntru. În scurt timp tot convoiul încremeni în crepusculul care încă acoperă porţiunea de defileu încercând să se identifice cu fundalul. Câteva scuturi personale de camuflaj de rezonanţă mică au fost activate iar convoiul se opacizăşi mai mult.

- Sunt navele care vin să ridice rămăşiţele luptei.

Dan apăruse pe neaşteptate lângă ultima maşină a convoiului luându-l pentru a doua oară prin surprindere pe tânărul rebel în ultimul ciclu noapte-zi.

- De unde ştii? se miră acesta. Robotul de-abia ne-a spus şi nouă acest lucru.

Întoarse privirea spre robot dar răspunsul era evident în strălucirea carcasei mate pe care o măsură cu o privire lungă, îşi mută privirea înapoi în fundalul din care veniseră. Undeva în depărtare se mai puteau observa unele urme palide ale iadului care coborâse – sau urcase, după părerea altora – la suprafaţa planetei cu o noapte înainte.

- Senzorii mei îmi indică că deasupra acelei porţiuni de defileu există 4 nave venite din partea stângă, din direcţia ora 8, îi răspunse robotul.

- NomenAlowd?
- Chiar ei.
- Nu văd nimic, se strâmbă George.
- Dar sunt acolo.

Daemon şi Paul Damian apărură şi ei în dreptul ultimei maşini urmărind cu atenţie ceea ce se întâmpla în spate:
- Ce fac?
- Strâng rămăşiţele propriilor nave, îi răspunse robotul. Este procedura standard.

Clara îi aruncă o privire dezgustată:
- Dar de ce?
- Resursele nu sunt infinite.
- Nu credeam că..., începu să se mire Paul dar se opri la vederea corpului întunecat al unei nave de luptă apărând undeva în dreptul unei culmi din partea lui stângă. Pteroborgii, arătă spre ea.

Binoclurile se îndreptară aproape imediat spre ea iar nava încremeni pentru câteva momente suspendată deasupra stâncilor apoi coborî şovăind spre ei. Toate sursele de energie care mai rămăseseră active de-a lungul convoiului se stinseră cu o rapiditate impresionantă. Nava ajunse până la cam 300 de metri deasupra fundului defileului apoi se opri din nou, din afară nu se observa nimic dar cu toţii erau siguri că ea cerceta solul nisipos şi plin cu stânci cu cea mai mare atenţie. Un animal de tracţiune fornăi atrăgând asupra lui o duzină de priviri ucigătoare, dar se potoli la imboldul fiinţei de lângă el. Nava de deasupra nu observă nimic din acest incident, sau cel puţin se prefăcu că nu observă nimic.

În momentul în care ea reveni la suratele ei şi se îndreptară toate spre zona bătăliei Paul îşi şterse sudoarea care i se prelinsese pe frunte şi faţă, nu era încă cald dar el era deja ud leoarcă.
- Era aproape, şopti. Prea aproape.

Dar privirea lui Daemon îi confirmă faptul că pericolul încă nu trecuse, exista posibilitatea ca o nouă bătălie să continue pe locul celei vechi iar ei nu avea nici o şansă să scape neobservaţi. Tensiunea crescu până la cote aproape insuportabile în următoarele câteva minute dar nimic nu se întâmplă. Se părea că un consens se stabilise între cele două tabere, un consens la fel de straniu precum periculos pentru oamenii care îi erau martori.
- Credeam că singurul lor scop este să se distrugă reciproc, spuse George cu voce tare când totul se sfârşi.
- Este, îl aprobă robotul.
- Atunci cum poţi să îţi explici asta?
- Nu pot. Nu sunt în locul lor. Pot doar să enumăr care sunt posibilităţile.
- Ce-ar fi să o lăsăm asta pe altă dată? îl opri Daemon.

I-o luă înainte Clarei care pornise spre cei doi cu o privire nu tocmai de bun augur, acum că aceştia erau relativ despărţiţi se mulţumi numai să-l înghesuie pe George în maşină fără a lua în considerare protestele acestuia.

Rămaseră pe loc în următoarea jumătate de oră până când navele dispărură din raza lor vizuală şi de pe senzorii maşinăriilor. apoi vehiculele pornira încetişor unul după altul şi convoiul îşi continuă drumul. Defileul era deja destul de luminat pentru ca, din anumite locuri mai înalte, să se poată vedea până în depărtare şi pentru a se putea admira adevărata sa imensitate şi splendoare. Paul nu se putu abţine să nu facă asta.
- Trebuie să recunosc, este un defileu foarte frumos pentru o Vale a Morţii.
- Deci eşti conştient de porecla care i-a fost dată acestui defileu.
- Da, sigur. Moartea ne pândeşte la fiecare pas.
- Din dreapta şi din stânga, indică negrul marginea superioară a defileului, din spate şi din faţă, dar mai ales de deasupra.
- Din toate părţile, îl completă Paul.

Daemon rămase o clipă pe gânduri de parcă ar fi căutat să-şi amintească ceva sau să se decidă asupra unui lucru important.
- Eşti un om credincios?

Paul nu păru afectat de schimbarea subiectului.
- Nu. De ce?
- Nici eu, dar de-a lungul lungilor mele peregrinări am ajuns să cunosc mulţi oameni cărora religia le-a fost de foarte mult ajutor. Există şi o religie care m-a impresionat, umană de altfel, a cărui adepţi cred într-un singur zeu.
- Am auzit şi eu de ea. Cică zeul ar avea puteri absolute şi răspunde la numele de Dumnezeu.
- Exact. Chiar asta este.
- Şi? Chiar crezi în aşa ceva?

- Tot ei spuneau că dacă nu crezi în zeu lor şi nu el există atunci nu pierzi nimic. Dar dacă El – ei preferă să i se adreseze cu E mare – există atunci pierzi totul.

- Eu prefer să nu pierd nimic. Cred doar în mine şi în ceea ce pot face cu mintea şi mâinile astea două.

- Ei bine, revenind la ceea ce vreau să spun, atunci am auzit o rugăciune ce se spune de obicei la o înmormântare de-a lor care s-ar potrivi foarte bine pentru noi.

- Dar nu suntem morţi!

Paul părea amuzat, tonul şi un zâmbet aproape ironic întins peste toată faţa lui dovedeau acest lucru.

- Nu mi-o mai amintesc foarte bine, dar sună cam astfel. Să-mi spui după aceea părerea ta. „El mă paşte în păşuni verzi şi mă duce la ape de odihnă, îmi înviorează sufletul şi mă povăţuieşte pe cărări drepte din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin Valea Umbrelor Morţii nu mă tem de nici un rău că Tu eşti cu mine”. Nu mă întreba ce înseamnă toate acestea... chestia cu religia mă depăşeşte mult.

Paul se mulţumi să mormăie.

- Interesant... M-aş fi mulţumit cu ceva mai mult despre călătoria noastră, nu după cea pe care o facem după moarte.

Faţa negrului se încreţi într-un zâmbet, Paul Damian nu se va schimba niciodată.

- Se spune că mulţi ar fi încercat să treacă prin acest defileul în ultimii ani, de când cu războiul şi cele două armate ce şi-au fortificat poziţiile de ambele părţi a văii. Nimeni nu a supravieţuit, sau cel puţin nu a supravieţuit şi am aflat noi.

- Nu este acelaşi lucru?

- Nu.

Negrul evită în ultimul moment un bolovan ce apăruse de nicăieri în calea lor apoi îi aruncă lui Paul o privire scurtă, dar deosebit de puternică şi iscoditoare după care îşi mută atenţia înapoi la drum.

- Dacă cineva ar fi supravieţuit atunci ar putea spune ce ne aşteaptă mai departe, zise sumbru.

- Dar nu avem date de la sateliţii de supraveghere?

- Nu ştii..., începu Daemon dar se opri amintindu-şi ceva. Nu ai cum, nu ai fost de faţă. Ştii numai că Dan a intrat în reţeaua sateliţilor de securitate şi a preluat unele date despre geografia Defileului Morţii. Ceea ce nu ştii însă este că aceste date sunt folositoare, dar şi insuficiente. Să cunoşti configuraţia terenului nu este acelaşi lucru cu a cunoaşte terenul pe care l-ai parcurs odată.

Paul deschise gura încercând să spună ceva dar o închise la loc înainte de a spune vreun cuvânt – nu mai avea nimic de comentat. În acel moment un sunet îl făcu să ridice instinctiv privirea spre acoperişul transparent iar ceea ce văzu îl făcu să scoată un adevărat strigăt în timp ce imaginea din faţa ochilor se schimbă fulgerător. O adevărată ploaie de stânci se prăbuşea în dreapta lor, nu departe de locul în care se aflau şi, sub impulsul gravitaţiei, stâncile urmară panta albiei fostului fluviu îndreptându-se vijelios spre maşină şi pârâul otrăvitor de dincolo de ei. Maşina coti brusc înaintea stâncilor care ar fi lovit-o în plin luând în acelaşi timp şi o viteză considerabilă, Daemon încearcă să iasă din calea avalanşei de stânci pe o traiectorie paralelă.

Reuşi aproape pe deplin, doar o stâncă desprinsă de restul şuvoiului lovi autovehiculul cu putere oferindu-i un impuls suplimentar care o dădu peste cap, obiectul apoi ricoşă şi se rostogoli mai departe în albie. Şi mult praf mai mult sau mai puţin radioactiv îi acoperi, pe ei şi maşina.

Tuşind şi strănutând Daemon reuşi să se strecoare afară prin uşa acum întredeschisă, primul lucru pe care-l făcu a fost să verifice dacă fusese detectată vreo navă aeriană prin zonă. Răspunsul fu unul bun: nici una. Stâncile încă se mai rostogoleau pe undeva, prin vale aşa că timpul de reacţie era încă prea mic pentru a fi detectaţi… deocamdată. Se strecură rapiditate sub adăpostul temporar al uneia dintre stâncile din imediata vecinătate – expus luminii solare corpul lui nu era la fel de greu de reperat ca partea inferioară a maşinii acoperită deja cu un strat de nisip şi praf suficient de gros pentru a se pierde în peisaj fără nici o problemă. În ciuda oricărui pericol îl strigă pe Paul dar nu primi nici un răspuns. Abia după câteva strigăte acesta catadicsi să răspundă cu un geamăt adânc, capul plin de praf şi sânge închegat începu să se mişte undeva în penumbra corpului maşinii.

Tocmai atunci o adiere ca de vânt începu să bată pe lângă el, dar asta avea tot atâtea în comun cu vântul precum avea şi Daemon cu rămăşiţele în vindecare ale maşinii. Căci maşina începuse deja să se vindece, în curând urma să fie ca nouă. Ceva îl smulse pe Paul dintre aceste rămăşiţe înainte ca el să fie strivit şi/sau asfixiat de procesul de vindecare, ceva ce nu avea nici o legătură cu prezenţa negrului în zonă. Ceva invizibil, un corp metalic al unui robot de luptă camuflat de un câmp de invizibilitate personal.

- ...restul? Ce s-a întâmplat cu restul coloanei?

Buzele pline de praf şi lipsite de salivă ale lui Daemon abia reuşiră să spună aceste cuvinte atunci când robotul îl puse pe Paul în apropierea lui, la adăpost.

- Două animale ucise şi utilajul avariat, toţi din ea sunt morţi: 4 oameni, un hibrid cauratian şi doi cyborgi.

Deznădăjduit Daemon se lăsă pe spate până întâmpină rezistenţa uscată a stâncii.

- Are nevoie de îngrijiri. Repede.

Robotul era aplecat asupra lui Paul cercetându-l pe toate părţile folosindu-se de datele medicale pe care Daemon ştia că le deţine într-o celulă de memorie. Iar dacă el spunea că fiinţa umană avea nevoie de îngrijiri, atunci chiar avea nevoie. Negrul se ridică cu greutate în picioare, cât mai alert.

- Clara. Adu-o aici.

- E medic?

- Nu cu diplomă, dar ştie multe. Este cea mai indicată. Du-te, am eu grijă de el până atunci.

Robotul plecă iar Daemon se aplecă asupra rănitului. Reuşi să desluşească câteva răni sângerânde la nivelul frunţii şi scalpului, cu siguranţă mai avea şi câteva contuzii. Nu observă nici un fel de răni la nivelul corpului sau membrelor, dar ce ştia el? Se apucă să-i şteargă praful de pe faţă şi răni, era tot ce putea să facă.

Au trecut câteva minute bune până să observe mişcare în zonă în afara celei a automobilului ce zvâcnea în încercările de a-şi reface integritatea şi forma caroseriei. Sosirea femeii şi a robotului a fost însoţită de mişcarea de fundal a două nave de patrulă. Nu le-a fost greu să le identifice: NomenAlowd. Structura perfect aerodinamică şi fără carligă a navelor lor era distinctă, deci foarte uşor de recunoscut.

- Roboţii!

- Sper că ceilalţi s-au ascuns sau s-au camuflat cum i-am învăţat. Altfel sunt morţi cu toţii.

Nimeni nu-i răspunse negrului, de fapt nici unul dintre ei nu îndrăznea să scoată vreun sunet în apropierea unor nave cu IA (Inteligenţă Artificială) pornite să ucidă – să-şi ucidă toţi duşmanii indiferent de structura lor bio-chimică şi să nu lase nici un supravieţuitor în urmă. Navele se apropiară survolând zona de la înălţime mică şi trecură mai departe evitând cât mai mult teritoriul controlat de Pteroborgi. Se întoarseră după puţin timp iar la cea de-a doua trecere întreaga zonă cu având avalanşa în centru fu înghiţită de flăcările exploziilor, vehiculul şi cadavrele au dispărut fără urmă – nu aveau să mai găsească nimic ce ar putea fi recuperat sau îngropat cu cinste.

Suflul exploziei ajunse şi la cei încă bine adăpostiţi de corpul stâncii, smulgând maşina şi mai multe blocuri solide de stâncă din jur şi de pe jos aruncându-le peste tot. Din fericire, oare? , maşina opri pentru a doua oară năvala corpurilor solide din exterior salvându-i dar blocându-i sub stâncă. Praful şi fumul pline cu scântei şi flăcări năvăli prin crăpături, viciind aerul şi aşa greu respirabil – totul se făcu negru înconjurându-i cu un strat protector de întuneric.

- Modul standard de a şterge orice urmă.

Propoziţia lui Dan sună la fel de banală de parcă i-ar fi anunţat că afară era o dimineaţă frumoasă şi însorită. Câteva minute mai târziu înăuntru continua să fie la fel de întuneric ca mai devreme, doar aerul s-a mai limpezit un pic de praful şi fumul în suspensie. Doar un pic.

- Simţi ceva, acolo afară? îl întrebă Daemon pe robot.

- Date insuficiente pentru o concluzie corectă. Nu simt nimic prin preajmă.

- Dar EI ne pot vedea semnăturile termice?

Clara era alarmată pe bună dreptate, capacităţile unei asemenea nave de luptă erau deseori de-a dreptul impresionante chiar şi pentru un luptător cu experienţă. Foarte impresionante şi chiar mai ucigătoare.

- Stânca este un bun izolator. Pietrele de aici, de pe această planetă, au această proprietate după ce au fost supuse la o anumită doză de radiaţii gamma. Dacă Dan nu simte ditamai nave de luptă acestea nu au aproape nici o şansă, crede-mă, este aproape imposibil, să ne simtă ele pe noi.

Minutele trecură fără ca ei să facă ceva. Aşteptau. Era necesar să fie suficient de siguri de lipsa oricărui pericol zonă înainte de a ieşi, timp în care femeia se folosi de prilej pentru a-l pansa şi îngriji pe Paul cât putu de bine în condiţiile acelea.

- Va supravieţui? o întrebă îngrijorat negrul.

- Nu ştiu. Depinde de îngrijirile pe care le va primi mai târziu. Cât timp estimezi că ne va lua până la destinaţie?

- Dacă nu apare nimic important, 24 zile. Cel mult patru săptămâni.

- Fără îngrijiri medicale nu va supravieţui mai mult de 10 zile. Dacă le va trăi şi pe acelea.

Lui Daemon nu-i plăcea deloc situaţiile în care Dan emitea judecăţi, cu atât mai puţin cea respectivă.

- Hei!..., încercă să riposteze.

Dar nu avea cu cine să se certe – pe de o parte Dan nu ar fi înţeles niciodată sentimentul de prietenie profundă şi respect ce-l lega de Paul Damian, pe de altă parte robotul tocmai le făcea loc spre exterior împingând cu putere rămăşiţele maşinii. Dură aproape două minute până ce prima rază de lumină străluci din nou peste ei, din afară Ptracleos şi doi oameni îi ajutară să dea la o parte ultimii bolovani. Tânărul George se învârtea printre ei în tentativele sale de a-i ajuta dar era ignorat de toţi.

- Maşina este de neutilizat, remarcă Daemon.

Şi-ar fi manifestat ciuda şi furia cu glas tare şi fără reţinere dacă nu ar fi fost urmărit cu atenţie de toţi din jur – adică de cei ce-şi puseseră într-un fel sau altul speranţele în el.

- Aveţi vreo soluţie? întrebă dar ştia deja răspunsul.

Viaţa unei singure persoane, oricât de mult ar ţine la acea persoană, era mult mai puţin importantă decât vieţile tuturor. A lor şi a celor din urmă, a mulţimii. Trebuia să continue traseul în modul deja stabilit şi să marcheze zonele sigure – nu exista nici o altă opţiune.

- Poate cei din urmă au suficiente resurse...

- Nu, nu. Nu-l putem lăsa aici, chiar dacă laboratorul lor portabil mai funcţionează până atunci ar muri fără nici un fel de îngrijire. Nu putem acţiona numai pe presupuneri.

- Dar...

- Nici un dar, Clara. Ar însemna moarte sigură, atât pentru el cât şi cei pe care aş fi forţat să-i las împreună cu el în urmă. Max, fă loc într-o vehicul pentru rănit. Dan, Ptracleos, luaţi-l.

A durat câteva minute bune până când corpul rănitului a fost transportat cu delicateţe peste peisajul dezolant şi încă fierbinte de pietre topite, i-a fost pregătit adăpost într-un atelajul rezervat răniţilor. Clara rămase cu el pentru a-l îngriji în continuare în măsura posibilităţilor în timp ce un Daemon îngrijorat, răvăşit şi obosit până aproape dincolo de resursele sale personale trecea în capul coloanei încercând să-i liniştească pe cei intraţi în alertă şi să-i reorganizeze. George, preatânărul George, a fost expediat înapoi la maşina din capătul din spate a coloanei cu un cyborg alături pentru o dublă protecţie. În cele din urmă, doar abia după ce a fost scanată întreaga zonă în căutarea unui traseu alternativ şi a posibilelor pericole şi totul a fost considerat sigur, coloana de refugiaţi se puse în mişcare pe noul drum.

În cursul restului zilei nave de mai multe tipuri – ale roboţilor, cyborgilor şi chiar câteva ale Sticleţilor – survolară defileul dar nici una nu îi observară. Unii ar putea spune, şi chiar au spus-o, că erau norocoşi dar norocul nu avea nici o legătură cu cele prin care treceau. Vina o purta două lucruri la fel de importante: duritatea şi complexitatea terenului umplut de radiaţiile solare şi ale cursului de apă radioactiv şi mai ales antrenamentul forţat pe timp de ani de zile a universalei dorinţe de supravieţui. Experienţa de ani de zile, de o viaţă, în arta războiului şi a camuflajului îşi spunea cuvântul – trăiau, deci erau mai buni decât vânătorii lor. Trebuie să fie, aşa este Viaţa. Aşa este Războiul.

Au înnoptat la baza uriaşului perete de stâncă din porţiunea controlată de Pteroborgi protejaţi de elemente naturale şi de câmpurile holografice şi de camuflaj. Dar mai ales de întuneric. Nimeni nu i-a tulburat, nici o luptă între cele două forţe dezlănţuite şi nici un accident stupid. Doar câteva patrule de ambele părţi, ceva obişnuit acum.

Daemon reveni în utilajul ce reprezenta adăpostul rănitului, Clara era încă la căpătâiul lui veghind. Aşteptând ca el să moară sau să fie mai bine.

- Ce căldură! exclamă ea. Chiar trebuie să mergem aşa de încet? Nu-mi răspunde, iar ea îşi însoţi vorbele cu un gest, nu vreau să ştiu.

- Cum se simte?

- Într-un cuvânt: rău. Devine câteodată conştient apoi leşină din nou – are un hematom cranian apărut în urma traumatismului. Nu ştiu cât de grav este pentru a-ţi prognostica evoluţia ulterioară. Ar putea foarte bine să moară în următoarele ore sau să îşi revină şi să mai trăiască 100 de ani.

- A spus ceva? Ceva important?

- Depinde. Ceea ce am înţeles la un moment dat este că tot el are dreptate. Ai vreo idee ce a vrut să spună prin asta?

Daemon surâse trist. Ştia: Paul Damian nu se va schimba niciodată. Îi explică în cât mai puţine cuvinte conversaţia lor de mai devreme. În acea perioadă sosi şi George care se opri între ei şi continuă să asculte tăcut.

- Tu cum te simţi, băiete? se interesă la un moment dat Daemon de el. Cum este în spatele coloanei?

- Bine, domnule. Supravieţuim.

O umbră de sfială îi străbătu fiinţa de altfel dezinvoltă şi voluntară, un adevărat războinic la o vârstă foarte tânără. Poate de aceea a folosit termenul de „domnule” pentru o persoană pe care de altfel o strigă pe nume, sunt foarte apropiaţi, dar numai el ştia ce gândea. Părea însă vizibil îngrijorat, pentru Paul şi pentru mama lui, pentru ei toţi.

Au pornit a doua zi de dimineaţă chiar înainte de răsărit. Pe măsură ce întunericul lăsă loc crepusculului iar acesta luminii noua porţiune a imensului defileu li se dezvălui în faţa ochilor. La drept vorbind nu se deosebea prea mult de porţiunea din ziua anterioară, adică o aglomerare de stânci, pietre şi nisip pe o lăţime ce varia de la câteva sute de metri la aproape doi kilometri şi uneori chiar mai mult. Toate acestea cuprinse între pereţi înalţi de până la un kilometru luminate pe părţi de lumina galben-portocalie uşor roşiatică a soarelui şi de apa radioactivă a fostului fluviu. Totul era de o sălbăticie şi frumuseţe deosebită, o frumuseţe ucigătoare care îţi taie răsuflarea. Nu li s-a mai întâmplat nimic deosebit în acea zi, doar traseul greu le-a creat unele.

- Nu vă faceţi probleme, spuse Paul Damian când deveni conştient pentru câteva minute, dacă noi mergem atât de greu, închipuiţi-vă cât repede vor merge cei din urma noastră.

Situaţia lui părea să se stabilizeze undeva pe la foarte rău în ciuda tuturor medicamentelor pe care Clara i le turna pe gât cu greutate. Acest lucru era ceva bun – nu murise încă – dar şi rău deoarece această posibilitate putea apărea oricând. Dar starea de spirit a unui personaj de legendă-erou aproape invincibil – iar această apropiere era aproape insignifiantă – pe care o afişa Paul aproape îi garanta siguranţa supravieţuirii.

Noaptea au petrecut-o în câmp deschis. Au folosit proiectoarele holografice pentru a camufla vehiculele pe post de stânci şi bolovani, lucru perfect posibil din cauza deselor schimbări de peisaj, şi au încetat benevol comunicaţiile pe tot restul nopţii.

Dimineaţa următoare George se trezi tremurând, plin de sudoare ca urmare a unui mai vechi coşmar ce-l tulbura uneori în toiul nopţii, se trezi de asemenea şi cu o armă încărcată aflată undeva la nivelul feţei şi chiar în dreptul ochilor. Dacă nu ar fost suficient de speriat cât pentru următoarele câteva vieţi ar fi început să ţipe, să urle îngrozit, dar cu toate acestea se mulţumi – între noi fie vorba a „se mulţumi” era o descriere foarte blândă a reacţiei sale – doar să încremenească şi să se holbeze la capătul întunecat şi foarte rotund al ţevii armei cu puls de lângă el. Încetişor aruncă o privire în jur şi remarcă că tot singur era, dacă organismul cibernetic de lângă el putea fi cu succes ignorat. Singurul lucru care se schimbase era poziţia lui în timpul somnului – pesemne că doborâse din greşeală arma rezemată de peretele interior a maşinii şi ajunsese atât de aproape de el. Din fericire, poate singurul lucru bun din ultimul timp, siguranţa era pusă iar trăgaciul era – deocamdată – departe de orice parte a corpului. Sau de orice parte mobilă în general, căci cyborgul era programat să ignore aproape orice în afara unui pericol imediat.

Tânărul îndepărtă cu un gest aproape violent arma de lângă capului lui apoi se ridică din pat cu alt gest, de data aceasta doar unul rapid. Ieşi doar pentru a se lovi cu capul de peretele de stâncă creat de un aparat holografic în jurul maşinii. Fără nici o rană – era doar o hologramă – dar încă somnoros, tresări pentru a doua oară şi se feri cu un gest inconştient. Aerul răcoros al dimineţii, soarele încă nu răsărise, îl trezi repede.

- Nu te sfătuiesc să ieşi, domnule. Nu este sigur.

Cyborgul ieşise după el.

- Spune-mi, se întoarse George, ce senzori foloseşti?

- Cyn...

- Nu mă interesează tipul. Senzori pasivi sau activi?

- Pasivi, domnule.

- Poţi lua legătura cu celelalte maşini?

- Da. Dar programul nu mi-o permite. Mai sunt aproape 29 de minute până când soarele va răsări şi ne va ecrana suficient de mult semnalele.

- Bine, bine..., încercă să scape tânărul de flecăreala cyborgului. Mai spune-mi un lucru, mama a trecut noaptea asta pe aici?

- Nu, domnule. Nici ea, nici altcineva.

- Bine, intră înăuntru şi aşteaptă-mă.

După ce mai aşteptă două sau trei minute pentru a se trezi pe deplin George intră în maşină doar pentru a-şi lua o haină mai caldă şi trecu spre exterior prin câmpul holografic de protecţie călcând astfel un consens bine stabilit al taberei: reducerea până la anulare a schimburilor de orice fel dintre vehicule. Zgribulit, se cutremură după numai câteva secunde îngheţat de aerul răcoros, aproape rece al dimineţii. Îşi strânse haina mai bine în jurul corpului uitându-se circumspect în jur, nu se vedea nimic în afara întunericului aproape deplin – de-abia vedea la un metru sau doi în faţă. Dar nu era singur: mai erau şi alţii în jur, cei de-ai lui şi Ceilalţi. Duşmanii. Şi mai ştia un lucru: dacă vreunul dintre soldaţii taberelor de pe marginile defileului, care dintre ei nu avea importanţă, i-ar fi urmărit plimbarea ar fi fost imposibil ca el să îl vadă înapoi. Din pricina întunericului şi a morţii subite care l-ar fi cuprins în următoarele secunde... dar protecţia taberei era prea bună pentru a permite asta – cu siguranţă că aparatele de supraveghere şi santinelele l-au reperat deja.

Dar oare au reperat şi umbrele care parcă curg pe lângă el?

La numai câţiva metri depărtare de maşina-camuflată-în-stîncă a mamei lui George observă unele umbre ce se mişcau împreună cu el dar într-un mod ciudat. Parcă independent de mişcarea lui sau de orice element natural. Privi repede spre cer, spre cei doi sateliţi ai planetei aflaţi aproape de zenit dar în locuri diferite – *răsăritul îi va găsi cam în aceleaşi puncte* – dar nici unul dintre ei nu reflecta suficientă lumină de la Soare pentru a lumina mai bine.

Toate instinctele sale îl sfătuiră să grăbească pasul pentru a se pune la adăpost, la adăpostul maşinii blindate, iar George le urmă după un timp suficient de lung pe care şi-l rezervă pentru a studia cât mai discret umbrele din jur. Nenumărate. Sau cel puţin atât de multe i se par, nenumărate şi nepăsătoare la tot din jur.

- Mamă, mamă!!!

Cu răsuflarea aproape tăiată George năvăli ca un bolid plin de praf prin stânca holografică şi mai apoi direct în maşină şi începu să se bâlbâie încercând să-i descrie mamei şi a celorlalţi doi umanoizi – Paul dormea ca un prunc – din maşină ceea ce văzuse.

Ce a urmat a fost foarte asemănător cu o explozie de dimensiune mică cu centrul în maşina tocmai menţionată, pe măsură ce oamenii din mica tabără au început treptat să se agite luând poziţii defensive. Nu au mai reuşit să-l lase pe tânărul George deoparte, doar el fusese cel ce le atrăsese primul atenţia, aşa că el se regăsi lângă preferaţii săi: Daemon, Dan şi Ptracleos.

Ultimul îşi arătă nemulţumirea cu voce tare, nimeni nu detectase nimic. Nici un străin, nici o semnătură energetică în afara celor deja cunoscute şi luate în considerare,...

- La naiba, a se considera acest lucru drept echivalentul speciei respective, nu a fost detectată nici măcar nici o mişcare suspectă.

Căci nimeni nu descoperi nimic în neregulă. Numai defileul deşertic şi întunecat şi ameninţarea ascunsă dar nu mai puţin iminentă a celor două armate din zonă.

- Ce anume ai văzut? se grăbeşte să întrebe Daemon.

- Umbre, îi răspunde cel interogat, adică tânărul George. Umbre neclare ce alunecă, adică alunecau, printre maşini şi utilaje. Hibrizii fornăiau, îşi aminti un detaliu ce-i scăpase, ce scăpase de fapt tuturor.

- Ce vârstă ai? 15-16?

George încearcă să protesteze dar renunţă în ultimul moment.

- 16 ani tereştri. Aproape 17.

Daemon rămase o secundă pe gânduri de parcă ar încerca să-şi amintească ceva apoi se repezi spre una dintre maşini.

- Vino cu mine.

Luă ceva din autovehiculul şi, cu George încă pe urmele lui, se înapoie cu aceeaşi repeziciune spre cea mai apropiată margine a taberei.

- Ce vezi? Vezi cumva una dintre acele umbre ciudate?

- Da, peste tot.

Aparatul se dovedi a fi un scaner termic în formă de ochelari folosit de obicei pentru detecţia intruşilor suficient de proşti pentru a-şi lăsa vizibilă semnătura termică. Dar, după cum toţi ştiau, în cazuri extreme putea fi folosit şi chiar era folosit pentru măsurarea temperaturii corpului, uman sau nu. Acum însă Daemon îl folosi pentru a detecta variaţiile infime de temperatură din jur: curenţii slabi de aer, uşoarele modificări de temperatură ale rocilor ce se răceau fiecare în ritmul său, George apoi şi Dan lângă el... siluetele nedefinite de frig-lumină mată ce trec printre ei, printre şi prin stânci şi maşinile camuflate în stânci, peste tot.

Instinctiv aproape scoate un strigăt dar se opri. Nu pentru că a vrut să se oprească, dar un nod în gât îl opri. Poate emoţia, poate ceva îndepărtat din memoria lui, poate ceva personal parcă îl strângea de gât din interior spre exterior şi nu îl lăsa să vorbească. Îşi dă jos ochelarii termici cu un gest obosit, dar imaginile continuară să-i joace prin faţa ochilor încruntaţi. Ceva mai mate, dar umbrele erau în continuare acolo.

- Nu văd nimic neobişnuit, îi anunţă Dan. Ei bine, puştiule, se pare că de data aceasta te-ai înşelat.

- Dar nu mă înşel! protestă vehement cel ce altădată ar fi protestat cu tot atâta vehemenţă la apelativul de „puştiule”. ELE sunt aici! Spune-i, se întoarse el spre negrul care stătea stingher între ei uitându-se fix într-o singură direcţie, Daemon – spune-i că nu mă înşel!

- Nu te înşeli, tinere, răspunde acesta dar abia după un timp. Umbrele sunt printre noi.

Mai mult şoaptă, răspunsul îi surprinse pe toţi chiar şi pe Daemon. Iar dacă faţa robotului ar fi putea exprima uimire, sau măcar dacă acesta ar fi fost capabil să o simtă, acela era momentul potrivit pentru a o arăta. Dar Dan nu reacţionă decât printr-o schimbare frecventă de spectru şi bandă energetică până când găsi mereu acelaşi nimicul înconjurător – rămase la modul standard de viziune nocturnă.

Una dintre umbre se apropie de ei parcă desprinzându-se de curentul năvalnic ce de altfel înconjura toată tabăra – probabil răspândit prin tot defileul – şi părea să urmeze cursul fostului fluviu, cel pe care îl vor urma şi ei cu aproximaţie pentru cea mai mare parte a drumului. Umbra prinse formă parcă luminându-se în acest timp şi cu surpriză, şoc şi o oarecare durere, George mai întâi şi apoi un Daemon atenţionat, îl recunoscură pe…

- Paul?! Ce faci aici? Trebuie să...

Toate întrebările muriră pe buzele dintr-o dată prea bătrânului Daemon, remarcă de asemenea că pe faţa calmă şi uşor surâzătoare a prietenului său nu se poate vedea nici rană sau cicatrice, nici o urmă a accidentului de ieri. *Adică de alaltăieri, este aproape dimineaţă.* Iar dacă ar fi să ia în considerare remarca robotului alăturat, Paul Damian nu se vedea deloc.

- Spune-i lui Dan că nu are cum să mă vadă aşa, spuse Paul. Să încerce...

Urmă o serie de date tehnice despre rezonanţa magnetică pe care nici măcar Daemon nu le înţelese pe deplin, dar ce ştia el în domeniul tehnologiei avansate? Însă au avut efectul scontat căci simţi cum robotul tresare de parcă ar fi fost împuşcat şi se întoarce cu faţa direct spre Paul Damian cu câteva din armele integrate în corpul metalic activate.

- Ce s-a întâmplat cu tine? Parcă ar trebui să fii rănit?!

Tinereţea îşi cere încă o dată drepturile, căci Daemon îşi închide înapoi gura fără să apuce să spună nimic. Se întoarse spre George, cel care tocmai s-a impus în faţa tuturor, *atât de tânărul George*, cu o privire întrebătoare pe o faţă vizibil îngrijorată:

- Paul a murit în noaptea aceasta. Probabil de curând, altfel aş fi aflat deja.

- Ai mai avut de-a face cu... să spunem fantome, remarcă Paul. Cel puţin de două ori până acum, dacă nu mă înşel.

- Asta sunt şi ei, fantome? iar Daemon arată undeva spre exterior.

- Suflete, spirite, fantome... Astea-s doar câteva cuvinte care le pot descrie. Ei preferă însă să se numească Cei de Dincolo.

- Cum? Vorbeşti de parcă ar fi creaturi vii.

- Chiar sunt... Sunt foarte vii. La fel de vii ca şi tine şi ca şi mine. Ca noi toţi.

- Paul, îi atrase atenţia cu naivitate George, dar tu eşti mort.

- Tinere, iar vocea lui Paul deveni foarte caldă şi familiară, doar corpul meu a murit. Eu am rămas la fel de viu ca întotdeauna. Şi da, se întoarse spre Daemon, întrebarea ta este foarte firească. Există viaţă după moarte. De fapt, şi Paul zâmbi larg, nu există moarte aşa cum ne imaginam noi până acum.

- Am atâtea întrebări...

- Sunt sigur. Dar nu pot să îţi răspund acum la ele. Altă dată, îţi promit.

- Trebuie să pleci, nu-i aşa?

- Da, tinere. Trebuie să plec cu ei, turma se apropie de sfârşit.

- Ne vom mai întâlni vreodată, prietene?

- Aproape sigur, dragul meu Daemon. Ei sunt peste tot la suprafaţa planetei, şi cred că voi mai sta un timp cu această civilizaţie a Celor de Dincolo pentru... să zicem că suficient timp pentru a-i înţelege mai bine. Sunt atât de..., iar fantoma tăcu pentru o clipă de parcă şi-ar căuta cuvintele, atât de diferiţi de restul. Sau dacă nu se poate altcumva…, mai există oricând alte reîncarnări.

Paul îşi întoarse capul de parcă ar verifica existenţa sau inexistenţa unei cvinte persoane, un gest complet uman, apoi le zâmbi larg. Un zâmbet pentru fiecare în parte, pentru toţi.

- Încă ceva. Leviatanul avea dreptate. Nu total, dar a fost pe drumul cel bun. La revedere, prieteni.

În faţa privirilor înărmurite ale oamenilor şi parcă indiferente ale robotului fantoma începu să se estompeze uşor în noapte; în scurt timp, câteva secunde, redeveni una dintre umbrele de energie, de lumină mată, ce îi înconjuraseră până mai devreme. În curând dispărură complet, noaptea era din nou în parametri normali. Banali s-ar putea spune, adică cu obişnuitele pericole înconjurătoare.

A trecut mult timp până ca cineva să îl poată urni pe Daemon de pe piatra pe care s-a aşezat după ce prietenul său a dispărut din raza sa vizuală. Nimeni, nici chiar Clara pornită să-i dea o veste îndurerată, nu a îndrăznit şi nu a putut să-l tulbure. Un Dan netulburat, Ptracleos şi mai ales George care şi-a oprit mama din drum cu o acţiune deosebit de energică au constituit un zid de netrecut.

- A murit cu onoare, trebuie să-l înmormântăm cu onoare!

Această frază purtată de un vântuleţ stârnit parcă din senin în crepusculul dimineţii peste liniştea de altfel aproape absolută avu darul să-l trezească pe Daemon din reverie, el tresări puternic şi se ridică cât era de înalt. Vocea atât de tânără era binecunoscută printre toţi chiar şi atunci când continua să se certe cu o tonalitate din ce în ce mai crescută cu cineva care îi scăpa privirii conducătorului. Acesta se apropie de cel ce vorbeşte prea tare şi-l întrerupse în mijlocul propoziţiei:

- Nu putem să-l lăsăm doar aşa,...

- Ba da, George. Putem să o facem, au mai făcut-o şi alţii, am mai făcut-o şi noi.

- Dar...

Ajuns alături de cei doi Daemon îl recunoscu pe cel/cei cu care discuta George, căci Ghobdy sunt o specie de fiinţe bipede adaptate destul de bine la căldura deşertică a planetei dar cu o conştiinţă ancestrală de tipul albinelor din care se şi trag de fapt. Dacă dialoghezi cu unul, dialoghezi cu tot stupul – o sarcină grea chiar şi pentru un războinic rătăcitor din obişnuinţă, diplomat din necesitate cu experienţă.

- Dar asta nu înseamnă că o vom şi face, interveni negrul.

Toţi tăcură subit. Autoritatea bătrânului era poate mai pregnantă ca niciodată, devenise o problemă personală pentru el.

- Îi vom amenaja un mormânt discret undeva în interiorul unei stânci şi ne vom ruga la toţi zeii pe care îi cunoaştem ca acest mormânt să nu fie pângărit.

Faţa lui George se lumină subit, dar nimeni nu putea spune ce anume era mai întunecat: faţa lui de dinainte sau faţa lui de acum.

- Nu vrem să fim descoperită urma pe care o lăsăm pentru... restul.

Tânărul a ezitat înaintea ultimului cuvânt iar lui Daemon nu-i fu greu să-şi dea seama de ce: în unele limbi şi dialecte „ceilalţi" seamănă destul de mult cu „cei de dincolo", probabil că şi cel de lângă el ştia acest lucru. Mai mult ca sigur, fiul „doctoriţei" încă se resimţea vizibil după evenimentele ultimei nopţi.

- Din cauza acestui lucru şi pentru că ştiu că Paul ar fi furios să îi lăsăm corpul aşa, la întâmplare. Şi crede-mă, un Paul Damian furios nu este un lucru prea plăcut de văzut. Şi mai ales de simţit.

George avu surpriza să constate pe faţa lui Daemon o expresie ce aducea cu o strâmbătură, fiorul înţelegerii faptului că bătrânul se referă la mort de parcă ar fi încă viu îl străbătu cutremurându-l. Dar cine nu i-ar da dreptate după ultima noapte?

- Atunci aşa să fie, îl auzi pe Ghobdy cedând iar el se grăbi să aprobe.

A fost o înmormântare simplă, *lui Paul i-ar fi plăcut*, în interiorul unei stânci oarecare. Vocea unei femei se auzi peste liniştea tulburată numai de susurul apei nu prea îndepărtate şi de ţipătul abia auzit unei păsări nevăzute – Daemon avu deosebita surpriză să recunoască vocea Clarei şi o versiune a rugăciunii pentru morţi pe care i-o recitase lui Paul cu numai trei zile înainte.

- Lui Paul i-ar fi plăcut, îşi aude vocea murmurând.

O picătură de apă sărată i se scurse pe obrazul uscat de soare, era o lacrimă. În cele din urmă cineva făcu un semn parcă cunoscut, o cruce de dimensiuni mici, *Oare de ce?*, iar grupul se răspândi încetişor, fiecare spre vehiculul său. Au rămas în acelaşi loc pentru tot restul zile: activitatea navelor părea să se intensifice brusc. La un moment dat câteva explozii se auziră în depărtare dar atât de puternic încât îi făcură să iasă din adăposturi, după toate aparenţele cineva trage aiurea în peisajul dezolant al defileului.

- Cineva vânează fantome astăzi.

Vocea răsună în toate staţiile lor de emisie recepţie dar din cauza pârâiturilor statice lui Daemon îi fu greu să o recunoască. Ba nu, era chiar imposibil. Aproape îşi smulse corpul principal al staţiei din la centură în încercarea de a-l porni cât mai repede, trebuia ca individul să primească o lecţie cum se cuvine pentru imprudenţa lui.

Însă nu apucă să transmită nimic prin eterul local, o mână puternică îi întrerupe brusc conexiunea în vreme ce alta îi smulse microfonul şi casca din urechi legate printr-un singur cablu subţire dar rezistent de pe umăr. Robotul nu spuse nimic, dar Daemon îi urmări gestul doar pentru a vedea una dintre navele Sticleţilor apropiindu-se de ei. Din cauza luminii puternice nu era vizibilă în spectrul observabil, dar se putea vedea reflexia vagă a razelor solare de scuturi. Suficient pentru ei. Treptat, exact ca la antrenamente şi ca de altfel ca şi până acum, cei din tabără au început deja să se disperseze căutând adăpost activând şi scuturile personale de camuflaj la o valoare minimă, insuficientă pentru a fi detectată sub formă de emisie energetică.

Tocmai la timp, căci o a doua navă – o navetă de fapt pentru că acel tip de aerovehicule erau pentru o singură persoană – trecu pe deasupra capetelor lor foarte aproape de sol. Praful şi nisipul radioactiv se ridică aproape imediat în urma navetei orbindu-i pe cei de la nivelul solului, acoperind totul – cel mai bun camuflaj din ultimul timp.

- Da' tare proşti trebuie să fie ca să îşi irosească muniţia aşa aiurea.

Pentru cei din convoi deveni cât se putea de clar că piloţii foloseau aceeaşi frecvenţă ca şi ei – *Trebuie să fie tare sigur de ei pentru a nu folosi nici un sistem de criptare a transmisiei!* – şi că orice intervenţie din partea celor din urmă reprezintă o curată sinucidere. Nu le mai rămânea deci decât să asculte cât mai mult din conversaţia celor doi.

- Sau poate că nu tocmai proşti. Poate descărcările electromagnetice ciclice de la suprafaţă au un fundament care ne scapă.

- Puteţi fi siguri de asta...

Dar piloţii nu aveau cum să audă vocea murmurată a lui Daemon, nu au cum să ştie nici gândurile şi sentimentele.

- Oricum superiorul este curat, doar ne-am ocupat noi de...

În acest moment conversaţia a fost acoperită de paraziţi – erau prea departe pentru a fi detectaţi cu aparatele lor. Daemon uită să respire pentru câteva momente, dacă ceea ce credea el era adevărat atunci toată armata de refugiaţi ce trebuia să-i urmeze nu mai există. Poate măcelărită, poate luaţi prizonieri şi duşi oriunde altundeva, poate... *Oricum, dacă nu sunt încă morţi vor fi în curând.*

Minute mai târziu în adăpostul Clarei – în maşină şi în jurul ei, la umbra camuflajului – se putea regăsi cea mai importantă parte a celor din grup – o versiune locală a unui consiliul de luptă. Cu toţii cunoşteau deja frânturile de conversaţie surprinse de aparate, iar cei mai mulţi dintre ei bănuiau deja motivul sau motivele pentru care au fost chemaţi.

- Am motive să cred că grosul grupului de refugiaţi nu mai există, începu Daemon fără nici introducere.

Reacţiile de stupefacţie nu întârziară prea mult, ba chiar de loc. Câţiva chiar încercară să protesteze dar fără prea mult efect. Cu toţii ştiau ce înseamnă cursul superior al vechiului fluviu, cel din amonte de defileu, erau conştienţi şi de faptul că restul refugiaţilor erau tocmai acolo… iar dacă cursul superior a fost curăţat de Sticleţi atunci şansele ca supravieţuitorii, dacă mai existau supravieţuitori, să-şi poată continua drumul prin această zonă erau aproape nule.

- V-am chemat pentru că aştept propuneri de la voi. Ce facem? Ne continuăm drumul ca şi cum ar fi încă în viaţă sau ne întoarcem?

- Ne continuăm drumul. Dacă sunt morţi nu mai avem ce să facem pentru ei.

- Ne întoarcem...

- Nu ne putem întoarce. Nu am supravieţui!

- Am o idee.

Vocea lui George a fost auzită numai de Daemon, dar s-a dovedit suficient pentru ca acesta să-i acorde întreaga sa atenţie.

- Ce idee?

Iar atenţia tuturor se îndreptă cu rapiditate spre tânărul George.

- Nu putem trimite una dintre maşini în urmă? Doar una. Condusă de... să zicem Dan şi cu mine. Sau oricine altcineva. Vom putea ajunge din urmă cu uşurinţă acest grup, mai ales dacă nici nu vă veţi grăbi prea tare.

Daemon nu se putu abţine să nu zâmbească:

- Tinere, ai o idee bună… dar tu ştii ce mi-ar face, ce ne-ar face la toţi, mama ta dacă te-aş lăsa să pleci într-o asemenea aventură? Şi mai ales cu Dan?

George rânjeşte:

- Cred că dacă armatele roboţilor şi a Pteroborgilor ar fi între tine şi ea ar fi în stare să le facă praf şi pulbere doar pentru a ajunge la tine, şi asta doar pentru a te ucide.

Cu un zâmbet larg pe buze Daemon simţi un fior de teamă în jurul coloanei vertebrale, în tot spatele pe care şi-l îndreptă cu o mişcare – o ştia pe Clara capabilă de aşa ceva. Un şuierat le întrerupe pentru câteva momente conversaţia până când cele câteva nave inamice survolară toată zona aproape de nivelul solului.

- Vor continua aşa o bună parte din zi şi aproape toată noaptea, spuse Daemon. Sunt sigur că se apropie un atac din partea Sticleţilor, va fi un atac foarte important.

- Să fie oare atât de slăbite forţele roboţilor şi a Pteroborgilor încât...?

Ptracleos nu îşi mai termină întrebarea, era de la sine înţeles. Sticleţii nu şi-ar fi putut permite un atac masiv cu două părţi inamice puternice.

- Aproape sigur că bătălia de acum câteva zile a fost mai importantă decât am crezut.

Murmurul lui George nu a fost auzit de data aceasta de nimeni, dar cu siguranţă aceste gânduri erau împărtăşite de majoritatea.

În lumina întâmplărilor din ultimele câteva zile şi a concluziilor de mai sus s-a decis că ideea lui George urma să fie pusă în practică, de altfel el a fost primul care s-a oferit voluntar. Din nou. Şi tot din nou a fost refuzat.

- Ptracleos este gata să meargă înapoi în recunoaştere, spuse acesta la un moment dat.

- El şi cu mine am fi o echipă excelentă pentru această sarcină, îl completă Dan.

- Dar din păcate nu ne putem lipsi de amândoi în acelaşi timp, le tăie avântul Daemon. Am fi prea descoperiţi.

- Atunci trimiteţi-i pe Ptracleos şi Ghobdy, interveni George. Aşa îi împăcăm pe toţi şi putem fi în legătură continuă cu ei.

Daemon păru uimit şi chiar şi era. Până în acel moment nu îi trecuse niciodată prin minte că adolescentul dintre ei ar avea calităţi de conducător, *Oare ce alţi aşi mai are în mânecă?*

Nu mai reuşi să afle, pentru că după luarea mutuală a deciziei finale lucrurile se precipitară iar maşina aleasă a fost pregătită pentru cei doi şi în mai puţin de o oră a şi plecat. Spre seară maşina Clarei, ajunsă dintr-o dată prima, porni în direcţia opusă într-o scurtă misiune de recunoaştere. Ceea ce atât Daemon cât şi Clara au aflat numai pe urmă, după căderea nopţii, când negrul s-a întors a avut ca efect o supărare-furie-îngrijorare de moarte: George dispăruse.

Au răvăşit toată tabăra şi porţiunea de defileu imediat înconjurătoare doar pentru a afla într-un târziu că tânărul se afla la câtiva kilometri departe de tabără, bine ascuns până de curând în portbagajul maşinii lui Ptracleos şi Ghobdy. După ce i-a îngrijorat de moarte pe cei doi – la drept vorbind ei au fost gata să-l omoare pentru asta – aceştia au decis că este prea târziu să-l trimită înapoi. Prin intermediul lui Ghobdy i-au anunţat pe cei din convoi de prezenţa băiatului şi s-au pus la adăpost.

Clarei i-a trebuit mult timp să adoarmă cu toate încercările lui Daemon de a o linişti, dar în cele din urmă aţipi în sunetele molcome ale unei ode de război despre un îndrăgostit de demult care a plecat la luptă împotriva duşmanilor, i-a trebuit un război pentru a se întoarce la fiinţa iubită doar pentru a muri împreună cu ea la următorul raid al Sticleţilor.

Imagini pline de sânge şi violenţă, sunete de case arzând şi oameni gata să moară în mijlocul flăcărilor, apoi ale ruinelor fumegând. Mult fum, multă durere, iar în mijlocul lor roboţii de luptă şi navele de pe cer. Ochi înroşiţi, corp îndurerat, suflet chinuit de plânset după soţul mort în braţele ei... apoi copilul începe să ţipe de undeva de dincolo de fum. Clara, o femeie tânără şi frumoasă, o frumuseţe răpitoare, se târăşte până la el pentru a-l lua în braţe, trebuie să-l facă să tacă altfel vor fi descoperiţi. Nu-l poate pierde, nu şi pe el. Faţa copilului este roşie, plină de lacrimi, înconjurată de haine de bebeluş altădată albe dar acum înnegrite, parţial arse, murdare. Îl acoperă faţa cu o pătură, îl ia în braţe, îl strânge. Copilul tace dar este mort, sufocat de strânsoarea prea puternică. Imaginea este înlocuită de imaginea plină de sânge a unui adolescent strivit de corpul masiv al unei stânci, deasupra pluteşte o navă familiară în timp ce o faţă foarte cunoscută a unui robot este aplecată deasupra cadavrului lui George.

Clara se trezi cu un zvâcnet căutând instinctiv arma de alături, dar ea nu era acolo. Nu era nici unde o lăsa de obicei.

- Nu te mai agita aşa. Am pus-o bine, departe.

Cu ochii larg deschişi Clara se ridică în şezut cu un salt: Dan-robotul era chiar lângă ea, veghind. Arma ei alături lui – şi-o recuperează dintr-o singură mişcare.

- Ai avut un coşmar, m-am gândit că este mai bine să izolez orice posibil pericol ce ar putea veni de la o armă folosită sub stres.

Tăcere. Şi o privire neîncrezătoare. Robotul nu o privea, dar continuă de parcă i-ar fi citit gândurile:

- Ştiu prin ce ai trecut, dar când vei înţelege că sunt de partea voastră? Nu ai înţeles deja că poţi avea încredere în mine?

Pentru un observator exterior neavizat toate acestea ar părea oarecum stranii: un robot de luptă ce se uita numai înainte parcă direct spre focul palid şi vorbeşte singur, iar lângă el o femeie care se mulţumea doar să se uite la el. În cele din urmă ea se decise să vorbească:

- Cei ca tine mi-au ucis familia, spune cu greutate şi de parcă i-ar scuipa cuvintele în faţă, şi nu vă voi ierta niciodată pentru asta. Nici pe tine şi nici pe ceilalţi. Singurul motiv pentru care te tolerez în preajma mea şi a fiului meu este pentru că Daemon are o oarecare încredere în tine şi te consideră necesar pentru a supravieţui, dar să nu mai faci niciodată aşa ceva!... Dacă aş putea v-aş distruge pe toţi...

- Atunci de ce nu o faci? Poţi să începu cu mine, sunt aici.

Robotul se mişcă pentru prima oară, când femeia îi văzu pieptul în strălucirea palidă a focului se cutremură îngrozită: o gaură de mărimea unui pumn se căsca chiar în mijlocul pieptului metalic cu circuitele interioare erau nefiresc de protejate. Ceva ce nu putea să fie decât sursa principală de energie era complet expusă, tot felul de fire ce ieşeau din ea luminau la intervale regulate ca bătăile unei inimi. Prin corpul femeii trecu un fior ciudat la înţelegerea faptului că ar putea să distrugă totul cu o singură încărcătură a armei.

- Arma este încărcată iar piedica este trasă, auzi ca prin vis vocea robotului. Dacă vrei să mă distrugi fă-o acum sau să nu mai doreşti acest lucru niciodată.

După ceea ce i se păru femeii o foarte lungă ezitare degetul de pe trăgaci se relaxă şi puse arma deoparte. În secunda următoare robotul se îndepărtă de ea şi de foc fără nici un alt cuvânt. Încă

buimacă femeia nu reuşi să se reculeagă după acţiunea robotului şi nu făcu nimic altceva decât să uite la el cum se îndepărtează.

- Bănuiam că aşa vei face, şi i-am spus-o. Nu îl poţi distruge oricât de mult îi urăşti pe cei ca el, ai prea multă nevoie de el personal pentru a o face. Iar George ţine la el ca la un prieten...

Vocea cea nouă o făcu pe Clara să tresară, nu-l văzuse pe Daemon din simplul motiv că era în afara razei sale vizuale şi nici el nu s-a făcut simţit. Până acum.

- Tu l-ai pus să facă toate acestea?

Vocea femeii era furioasă, o imagine palidă a ceea ce simte în interior. Dar bărbatul nu părea impresionat, a avut de-a face cu lucruri mult mai periculoase.

- Deloc. Vezi tu, Dan poate lua decizii foarte bine şi de unul singur.

- Chiar şi-a riscat propria viaţă pentru...?!

- Dacă existenţa lui poate fi numită viaţă, da. Dan nu prea blufează, nici nu sunt sigur că cunoaşte sensul acestui cuvânt aşa cum îl ştim noi.

Femeia se uită lung în urma robotului, dar el era deja dincolo de limita strictă dintre întuneric şi lumină – o umbră în zona crepusculară.

- Şi chiar nu puteai să te faci simţit ceva mai devreme?

Daemon nu-i răspunse, pesemne considera subiectul încheiat.

- Spune-mi un lucru, se decise Clara că o schimbare a subiectului era binevenită, cine este Leviatanul?

- Deci ţi-a povestit...

Da, George îi povestise despre ceea ce s-a întâmplat în dimineaţa respectivă. Iar în acel moment ar fi dorit nespus de mult ca fiul ei să fie lângă ea... *las' că-i arăt eu lui disciplină când se întoarce*.

- Ştii, fiul tău mi-a pus exact aceeaşi întrebare în cursul zilei de astăzi dar nu am apucat să-i răspund. Păcat că nu este aici, ar fi iniţiat o conversaţie pe cinste.

Femeia rămase însă în aşteptare, ştia că era numai o introducere.

- Ai auzit cântecelul de mai devreme?

Clara îşi amintea vag despre un erou plecat la război care s-a întors acasă pentru iubita lui. Îi spuse tot ce-şi amintea negrului.

- Nu ştii, nici nu ai de unde, dar acest cântec a fost cântat pentru prima oară acum aproape 50 de ani de către unul dintre prietenii mei care îmi ştiau povestea. Şi tot ce s-a întâmplat atunci.

- Tu eşti...?!

- Da.

- Dar eroul nu moare în final?

- În cântec da, dar în viaţa reală mor cel mai bun prieten al meu şi femeia cu care trebuia să mă căsătoresc.

- Leviatan?

Daemon aprobă resemnat din cap.

- Lucia şi Leviatan.

- Cine anume este Leviatan ăsta? George mi-a spus despre el lucruri care m-au pus pe gânduri. A fost mai mult decât cel mai bun prieten al tău, nu-i aşa?

- Până să ajung în armată nici nu ştiam că există. Vezi tu, Leviatan nu a fost numele lui adevărat. L-am cunoscut cu puţin înainte de lupta de pe Noul Washington, iar renumele său de piază rea şi de persoană ciudată aproape îl egalase pe cel de foarte bun războinic.

- Eroul standard al ultimelor sute de ani.

Ironie pură, însă doar la suprafaţă.

- Nu şi în cazul lui. Nu l-ai cunoscut, altfel ai şti. Mi-a salvat viaţa de două ori în acea luptă şi mi-a schimbat complet modul de a privi viaţa şi universul înconjurător, şi asta doar pentru o datorie dintr-una din vieţile anterioare.

- Ce?!

- O teorie de-a lui, de altfel teoria după care şi-a trăit întreaga viaţă, spune că în Univers există o specie de fiinţe cu o durată de viaţă foarte mare, aproape nemuritoare după părerea lui, care sunt formate doar din energie pură şi se folosesc de materie doar pentru a se înmulţi.

- Cum adică?

- Noi le cunoaştem sub formă de spirite, sau suflete ori fantome. Nu are importanţă numele... ci doar că ele există iar noi, oamenii şi toate celelalte specii vii din Univers, suntem doar modul lor de acţiune în lumea materială. Hrănire, reproducere, tot restul... Iar de curând am realizat că s-ar putea să fie la fel de bine şi organizare şi evoluţie. Nu mă întrerupe, o opri el cu gest pe femeia uimită de-a binelea, trebuie să afli totul. Simt nevoia să spun cuiva totul, am ţinut toate acestea în mine prea mult timp.

Mai mult decât interesată femeia îşi mută arma dintr-o mână în alta şi se aplecă spre cel de lângă ea pentru a-i auzi cuvintele cât mai bine.

- Cunosc prea puţine despre aceste fiinţe, dar după părerea lui Leviatan ele au apărut şi s-au dezvoltat pe o planetă originară, sau separat pe mai multe, acum nu are o importanţă prea mare acest lucru. Asta s-a întâmplat acum mult milioane de ani, poate chiar miliarde. Când Universul era mult mai tânăr şi nu aşa de matur ca şi acum... suficient de demult pentru a face ca planetele acelei generaţii să dispară în negura timpului. Leviatan presupunea, de fapt era absolut sigur, că ele au creat acolo o civilizaţie foarte complexă şi, din multe puncte de vedere, superioară majorităţii civilizaţiilor cunoscute. Dar a ajuns o civilizaţie închisă, combinaţiile energetice nu sunt suficient de complexe pentru a se adapta în afara condiţiilor deja date.

- Trebuie să înţeleg că nu exista nici un suport fizic pentru aceste fiinţe?

Negrul aprobă din cap aproape nevăzut prin întunericul de altfel total. Femeia era surprinsă, şi pe bună dreptate:

- Trebuie să se fi întâmplat ceva important pentru a face această trecere!

- Nu cred că vom putea afla vreodată ce şi cum. Totuşi cred, şi de data aceasta este părerea mea, că a fost un accident. Nu ştiu cu siguranţă dacă exista şi viaţă organică pe acea planetă originară, nu cunosc nici cât complexă era la acel moment... dar cumva, cândva, unul dintre ei trebuie să fi fost captat de o asemenea structură organică. ...Şi de atunci totul a devenit mai complex, spre ceea ce cunoaştem noi. O ipoteză larg vehiculată în conversaţiile noastre este că au început să creeze o civilizaţie cât de cât mecanică pentru ca, după câteva mii de ani, poate chiar milioane, să fie capabile să iasă în spaţiu. Iar factorul mutagen a vieţii organice şi dorinţa puternică de supravieţuire le-a asigurat şi lor supravieţuirea pe fiecare sau cel puţin majoritatea planetelor întâlnite, le-a asigurat colonizarea cel puţin a Universului cunoscut.

- Ce concepţie!...

- Concepţia unei adevărate religii ce bântuie pe undeva prin Galaxie.

- Presupun că nu eşti adeptul acestei religii...

- Nu, iar zâmbetul lui larg o convinge pe deplin, nu sunt. Când l-am cunoscut pe Leviatan personalitatea mea era deja formată, el m-a schimbat mult dar nu suficient pentru a mă alătura religiei care a apărut după moartea sa.

Brusc obosită femeia se rezemă cu spatele de caroseria maşinii.

- Cum a murit?

- Într-un incendiu. Dar credeam că ţi-ai dat seama de asta din cântecul de mai devreme.

Femeia se cutremură, amintirea coşmarului este încă prezentă şi foarte vie în memoria ei.

- Mda... acum îmi aduc aminte. Dar nu la asta mă refer, ci la circumstanţele morţii lui.

Bătrânul însă nu-i răspunse imediat, tăcerea încă era prezentă în jurul lor acum, la aproape un minut după ce întrebarea a fost pusă.

- Ai spus mai devreme că vrei să îmi spui totul şi nu este momentul să te opreşti acum. Este timpul să te uşurezi de această povară, fă-o până la capăt.

- Ca să înţelegi pe deplin circumstanţele morţii lui ar trebui să-l înţelegi pe Leviatan. Iar ca să îl înţelegi pe Leviatan trebuie să-l cunoşti personal, iar acest lucru este imposibil. Chiar dacă ideea lui este adevărată, iar conştiinţa şi personalitatea se păstrează şi după moarte, nu ştiu în ce punct al Universului se găseşte această conştiinţă. Poate aici, poate altundeva... eu nu cred că se află aici. Ştii ce este un leviatan?

- Cum?

Femeia era surprinsă de această schimbare de subiect, incapabilă să reacţioneze în timp util trebui să îşi recunoască limitările.

- Un monstru mitic. Asta este un leviatan, un monstru. Şi asta a fost cel mai bun prieten al meu, sau cel puţin aşa se considera el însuşi.

De-a dreptul stupefiată Clara nu mai găsi nici un posibil răspuns, dori să spună ceva dar nu reuşi decât să scoată câteva sunete nedesluşite. Uită de orice altceva, aproape orice altceva. Chiar şi să închidă gura, rămâne aşa până când bătrânul o atenţionă discret.

- Leviatan, şi de data aceasta mă refer la prietenul meu, se considera un monstru şi de aceea a insistat să i se spună astfel. Nu i-am cunoscut un alt nume şi nici nu am avut nevoie de el, cuvântul descrie totul.

- Dar...

- Dar este o contradicţie flagrantă cu ceea ce ţi-am spus despre el, ştiu. Prietenul meu a fost o personalitate complexă şi chiar se mândrea cu asta, se consideră mai presus de bine şi de rău şi a acţionat astfel pe parcursul întregii perioade în care l-am cunoscut. Este un foarte bun războinic, aproape perfect... putea să ucidă cu aceeaşi uşurinţă cu care tu sau eu respirăm, dar este incapabil să

facă rău atunci când poate să facă bine. Onoarea este totdeauna foarte importantă pentru el, prietenia şi sentimentele la fel.

Daemon parcă uitase că Leviatan murise cu mult timp în urmă, şi oricât de tulburată era Clara observă acest lucru. În cele din urmă Daemon mai bolborosi ceva apoi tăcu. Respectuoasă femeia îl lasă să se reculeagă în linişte.

- În noaptea în care Lucia şi Leviatan au murit ceva a distrus toate navele Sticleţilor care au atacat oraşul în care ne aflam, foarte puţini au supravieţuit. Toţi aceia care ni s-au alăturat nouă, viitorii Rătăcitori, în perioada următoare au raportat că la puţin timp după noaptea respectivă un monstru înaripat a fost vinovat de distrugerea unei întregi baze – problemele create au afectat toată secţiunea galaxiei perturbând puternic cursul normal al războiului.

Câteva idei ciudat de războinice şi parcă familiare i se învălmăşiră Clarei prin minte în timp ce îşi auzi vocea întrebând neîncrezătoare un cuvânt... dar parcă nu era tocmai vocea ei:

- Leviatanul?

Daemon îi răspunde cu o înclinare a capului şi cu o strălucire ciudată în ochi, un zâmbet ştrengăresc şi foarte tânăr pe faţă.

- Chiar el. Mi s-a arătat, adică mi-a apărut ca fantomă, ceva mai târziu şi mi-a povestit totul.

Tristeţea din vocea lui era mai pregnantă ca niciodată.

- M-a asigurat că Lucia este bine şi că trebuie să-mi refac viaţa undeva în afara războiului care este cea mai cumplită plagă a lor, a Celor de Dincolo.

- Nu ai cum evita războiul, se întinde peste tot în Galaxie.

- Acum ştiu asta, iar surâsul amar o înfioră sumbru pe femeie, dar am descoperit acest fapt după mulţi ani de rătăcire prin aproape tot Universul cunoscut. Acum este prea târziu... această viaţă se apropie de sfârşit. Cine ştie, poate Dincolo îi voi întâlni pe Lucia şi Leviatan şi vom fi din nou împreună, ca altădată.

- Daemon, vei trăi încă mulţi ani de acum încolo!

Femeia încercă să-i insufle celui de lângă ea dorinţa de a trăi, sau măcar cel puţin o doză de optimism atât de necesară tuturor.

- Nu... Nu voi părăsi viu această planetă. Simt acest lucru aici, în interior.

Din cauza întunericului Clara nu văzu cum el îşi duse mâna la piept dar simţi gestul din plin. Vocea – tonul, trăsăturile abia ghicite ale feţei bărbatului exprimau acest lucru foarte bine.

- Sper doar să pot să-i duc pe aceşti oameni până la capătul călătoriei, la baza Rătăcitorilor... apoi Universul fie cu ei.

Daemon nu se ridică brusc şi nici nu se îndepărtă tăcut cum a făcut-o robotul ceva mai devreme, dar tăcerea în care se înfăşură odată cu pătura de campanie standard a avut exact acelaşi efect. Puternic afectată de această poveste, chiar dacă nu a crezut-o aproape deloc, Clara nu se putu opri să nu se gândească la ea pentru tot restul nopţii. Abia spre dimineaţă reuşi să aţipească puţin, însă doar până în momentul plecării. Au strâns tabăra la răsăritul soarelui şi au pornit încetişor mai departe, pe drumul lor prin Defileul Umbrelor Morţii.

- Pe Univers! Toţi sunt morţi... totul este mort!

Exclamaţiile acestea, şi încă câteva aproape neauzite, răsunară din gura unui George de-a dreptul îngrozit de efectele masacrului ce se întindea peste tot în faţa şi în jurul lor. Căci într-o porţiune de dealuri ce nu constituiau un adăpost, nu prea departe de tabăra aşezată de ei la intrarea lor în defileu, se găseau urmele unei întregi coloane de refugiaţi. Adică exact cei care ar fi trebuit să îi urmeze.

Acum erau morţi cu toţii, dacă au avut noroc. Iar Sticleţii au fost cei care i-au ucis, urmele atacului lor se vedeau peste tot – chiar şi el le putea observa cu uşurinţă.

- Eşti conectat cu ceilalţi?

George auzi întrebarea lui Ptracleos ca prin vis, încă nu îşi revenise din şoc dar îşi dădu seama că era vorba despre omul-albină. Adică albina cu formă vag umanoidă, căci dacă nu lua în seamă unele asemănări pregnante ale lui Ghobdy cu verii săi de pe Pământ atunci el ar fi putut trece cu oarecare uşurinţă drept om. Sau măcar o specie umanoidă asemenea oamenilor şi lui Ptracleos.

- Întotdeauna sunt conectat, aşa suntem noi.

- Ei văd toate astea?

- Da.

- Anunţă-i atunci că nu mai sunt supravieţuitori şi că ne întoarcem acum. George, vino!

Acesta protestă, sau cel puţin încercă să o facă. Dar când mâinile puternice ale lui Ptracleos îl apucară pe după mijloc şi îl purtară practic pe sus spre maşină înţelese pe deplin că nu avea nici un rost să protesteze: trebuiau să-şi continue drumul. Continuă însă să facă gălăgie chiar cu mai multă violenţă decât înainte asupra modalităţii fiinţei de a-l purta spre maşină, ameninţarea lui preferată fiind că îl reclamă lui Daemon.

Le-au trebuit aproape trei zile pentru să ajungă de unde au pornit înapoi spre intrarea în defileu, acolo şi-au petrecut restul după amiezii – cam o oră şi jumătate – şi noaptea. Era un loc deja verificat, şi era sigur.

- Cât crezi că mai avem până când îi ajungem?

- Să vedem, începu să socotească Ptracleos, sunt cu 6 zile înaintea noastră dar noi mergem în medie de două ori mai repede ca ei. Poţi să socoteşti şi singur, cam două zile şi jumătate sau trei zile.

Un fapt straniu comun celei mai mari părţi a fiinţelor inteligente este că în cazurile în care este mult timp de pierdut conversaţia nu se lasă mult aşteptată. Subiectele sunt irelevante – nu există rase care să nu aibă măcar un subiect în comun: războiul şi/sau situaţia în care se găsesc.

Iar acest grup nu era chiar atât de deosebit de celelalte, chiar dacă era format din numai trei persoane. Sau mai precis două şi jumătate, căci Ghobdy, omul-albină, devenise foarte tăcut în ultimele câteva ore… ca şi cum nu s-ar fi simţit bine. La un moment dat George îl apelă pentru a-i afla părerea, dar acesta rămase tăcut, neluându-l în seamă. Bolborosi câteva cuvinte pe care nici unul nu le înţelese pe deplin apoi se lungi pe pământul încălzit de sursa de căldură şi muri în linişte şi în numai câteva secunde.

Au fost nevoie de câteva zeci de secunde bune pentru ca cei doi să reacţioneze şi aproape două minute în plus pentru a înţelege faptul că omul-albină era mort.

- Ce-a spus? Ai înţeles cumva ce-a spus?

George era surprins, debusolat, aproape panicat. Îi este şi frică. Puţine lucruri îl puteau lua prin surprindere, moartea neaşteptată a omului-albină era unul dintre ele. Prin urmare nu-i rămase decât să reacţioneze aproape cu violenţă – modul său de acţiune specific în astfel de împrejurări era de a se alarma necugetat de mult.

- Nu! Dar parcă spunea că este prea singur.

- Cum adică prea singur?! Noi eram chiar lângă el!

- Se simţea singur în interior.

- Da' de unde ştii tu cum se simţea el?! Îi ştii cumva limbajul?

George nu avea de unde să ştie cum se simţea Ptracleos, dar cu siguranţă se comporta la fel de alert ca el. Ba chiar mai alert.

- Spune-i empatie, spune-i cum vrei, dar lasă-mă în pace să mă gândesc.

George tăcu subit de parcă l-ar fi lovit cineva peste faţă. Se opri pe loc şi se aşeză pe pământul gol cu picioarele încrucişate sub el. prin cap începură să-i treacă tot soiul de gânduri. Mişcarea semăna cu cea generată de autocontrolul strict şi complet al unui războinic, dar în ciuda experienţei sale activitatea actuală a lui George nu avea nimic în comun cu autocontrolul.

- Toţi ceilalţi Ghobdy sunt morţi!

Exclamaţia îi aparţinu, dar concluzia este a amândurora. Tot George a fost cel care continuă cu voce tare:

- Din ceea ce îmi spunea pe vremuri mama despre albinele de pe Pământ toată civilizaţia lor se concentrează în jurul reginei. Ea era comandantul-şef al tuturor, dacă ea păţeşte ceva este afectat tot stupul.

- Ghobdy nu are regină.

- Ştiu, ei formează o republică neocomunistă.

- O ce?

George deschise gura dar nu se obosi să îi explice:

- O republică comunistă. O poveste lungă, poate că ţi-o voi spune într-o zi... sau în mai multe. Ceea ce este important este că sunt toţi egali...

- Şi că sunt grupaţi în echipe unitare de 3-4 persoane. Unităţi funcţionale, iar Ptracleos îşi flutură ostentativ degetele, cu funcţii specifice: muncă, luptă... reproducere. Iar toate aceste echipe sunt legate psihic de restul stupului. Nu pot exista separat, trebuie să fie cel puţin 3 pentru a se completa reciproc.

- Dacă el a murit… asta înseamnă că ceilalţi sunt morţi.

- Toţi din acest grup sunt morţi acum.

George aruncă o privire lungă către cadavru apoi murmură îngrozit:

- Asta înseamnă că...

Saltul său către scaunul şoferului a fost oprit cam pe la jumătate de braţele puternice ale lui Ptracleos. În comparaţie cu protestele de acum protestele din urmă cu câteva zile ale tânărului au fost o nimica toată, dar puterea prietenului său uriaş şi hotărârea acestuia erau la fel de nestrămutate. Toate încercările de a se smulge din strânsoare puternică au fost inutile, protestele la fel.

- Nu înţelegi... trebuie să ajung la mama.

George reuşi să se detaşeze de războinic şi încercă să îl convingă cu vorba bună uitând însă că acesta nu avea tocmai aceleaşi referinţe cultural-sentimentale ca ale lui:

- Suntem la trei zile depărtare de ceilalţi. Nu poţi să-i ajuţi cu nimic, nu ai putea să o faci nici dacă ai ajunge la timp. Singurul lucru pe care poţi să-l obţine plecând acum este o moarte sigură, noaptea suntem mult mai neprotejaţi decât ziua.

După încă câteva minute de promisiuni, ameninţări şi rugăminţi George renunţă să mai încerce să plece, ar fi avut mai mult succes cu o stâncă radioactivă la un nivel mortal aşezată în centrul unui asteroid dintr-o galaxie alăturată.

A fost primul care s-a trezit în dimineaţa următoare, presupunând că a reuşit să adoarmă, şi a strâns tabăra cu o viteză infernală, demnă de admirat. Ptracleos se îngrijoră gândindu-se că mişcările lui grăbite ar putea fi observate chiar şi prin scuturi de senzorii pasivi de pe marginea defileului. Dar cum nu simţea nimic periculos pentru ei, se mulţumi să mărească intensitatea scuturilor şi să-l privească cum împachetează. Graba de a-i ajunge cât mai repede pe cei din faţă s-a putut observa pe tot parcursul drumului – George a fost gata să răstoarne autovehiculul în apa radioactivă de câteva ori, ba chiar era să cadă el însuşi în apă de două ori când a ieşit afară pentru a verifica consistenţa urmelor. Fiecare din aceste băi ar fi însemnat o moarte sigură pentru amândoi: fie mureau pe loc şi scăpau de necazuri, fie Clara i-ar fi ucis pe toţi cei care i-ar fi adus ştirea morţii unicului ei copil. Dar întotdeauna norocul chior a fost de partea lui, a lor, parţial prin intermediului unei fiinţe stăpâne pe sine şi pe reacţiile sale instinctive cât şi cu o vedere foarte bună, parţial prin intervenţia unor fiinţe sau entităţi la care nici unul dintre nu avea acces în mod normal.

Undeva, în faţa lor, defileul cotea la stânga – o cotitură largă de aproximativ 90 de grade pe o lungime de câţiva kilometri buni. Cei doi se aflau la începutul ei când realizară că defileul se îngusta brusc în a doua jumătate a cotiturii pentru a se transforma într-o adevărată cărare printre stânci asemănătoare cu cea prin care ei, pe vremea când grupul fusese ceva mai numeros şi mai optimist, s-au strecurat înainte de a intra în acest defileu. Doar că această cărare era mai lată cu până la o sută de metri. Pe măsură ce străbăteau cotitura traseul deveni din ce în ce mai sălbatic şi mai periculos, presărat aproape la fiecare pas cu stânci prăbuşite de sus şi rămăşiţe metalice de nerecunoscut ale unor obiecte odinioară create de fiinţe inteligente. Nu erau părţi ale grupului lor – le-au verificat cu atenţie. Cu acel prilej au văzut pentru prima oară de aproape creaturile zburătoare specifice planetei – vulturii locali – când au ajuns în apropierea unei nave prăbuşite două dintre ele ciuguleau la un moment dat din cadavrul descompus al unui om, căci craniul şi o parte a uniformei cu însemnele Sticleţilor erau perfect vizibile printre rămăşiţele contorsionate ale navei sale.

- Aici s-a dat o bătălie de curând!

- Nu suficient de curând pentru a o vedea şi noi, îl completă Ptracleos. Estimez că a fost dimineaţă ieri sau alaltăieri seară… sau pe parcursul nopţii.

- Deci după ce au trecut ai noştri..., oftă fericit tânărul. Mă întreb de ce totuşi nu au cules... Ptracli... crezi că bătălia hotărâtoare pentru planetă a avut deja loc?

Acesta făcu un gest echivalent cu o ridicare din umeri şi reveni la maşină, iar George nu îl contrazise. Nici unul nu reacţionară cu nimic la ospăţul celor două păsări, nu îşi puteau permite. Aşa că îşi continuară drumul fără să facă nimic. Cele două păsări cârâiră încă un timp în urma lor dar îşi continuară masa care dură şi după ce cei doi dispărură din raza vizuală.

Peisajul deveni aproape la fel de sumbru ca şi starea lor psihică, sau cel puţin ca starea psihică a lui George căci Ptracleos era la fel de impenetrabil ca întotdeauna. Defileul, un adevărat defileu prin stâncile căruia apa clocoteşte, şerpuieşte liniştit acoperindu-le cea mai mare parte a orizontului care se rezumă la o dungă albastră de cer – un imens boa deasupra capetelor lor. Razele soarelui abia ajung până jos, ar putea fi un impediment dacă apa încă radioactivă nu ar bruia cea mai mare a datelor de la sol. Acesta era şi motivul pentru care cei doi îşi păstrară scuturile de camuflaj la valoarea minimă, chiar nulă uneori, aici nu era aproape nici un pericol. Aduseră mii de mulţumiri entităţii Universale sau zeilor personali pentru vaccinului contra radioactivităţii pe care fiecare fiinţă organică îl primea de obicei la aterizarea la suprafaţa unei planete devastate de război ca asta, o fac în fiecare moment al amărâtei lor vieţi. Fără acest vaccin, chiar aşa temporar cum era – numai 2 ani dacă era inoculat la sosire sau permanent dacă reacţia de protecţie era moştenită prin naştere – toţi membrii echipei ar fi fost morţi demult. Şi o ştiau din păcate prea bine, era doar un factor de periculozitate în plus.

În mod normal în timpul zilei soarele puternic cu radiaţiile sale UV şi radiaţiile gamma ale râului radioactiv formează o combinaţie aproape letală pentru fiinţele vii şi o mulţime de interferenţe imposibil de eliminat de senzorii sateliţilor, foarte greu de evitat de cei de pe marginea Văii. S-a cunoscut de la bun început necesitatea patrulelor permanente şi prezenţa lor aproape fizică în fiecare moment al trecerii grupului prin vale, căci *chiar şi atunci când nu este nici o prezenţă războinică prin aer sau pe sol fiecare persoană, fiecare dintre noi simţim mii de ochi peste tot în jurul nostru. Poate chiar de aceea i se spune Valea Umbrelor Morţii, şi din cauză că mulţi oameni... fiinţe au murit aici. Terminând cu Paul şi Ghobdy şi umbrele lor printre noi...*

Gândurile lui George ar fi umblat mult timp desprinse de corpul şi mintea lăsate undeva în urmă dacă două braţe puternice venite din spate nu l-ar fi prins puternic îmbrăţişându-l. Tânărul îşi opri strigătul undeva în gât, alert. Speriat. Nici nu ar fi reuşit să strige, o senzaţie de sufocare sau mai precis de nod în gât îl cuprinse în acelaşi timp în care vălul cunoscut al unui scut de camuflaj căzu peste tot în jurul lui.

- M-ai chemat?

Vocea cunoscută a lui Paul Damian susurându-i lângă urechea dreaptă îl făcu pe tânăr să se cutremure din toată fiinţa lui nu foarte impozantă pentru cei 16 ani, căci revederea cu cineva pe care-l ştia mort şi îngropat a fost chiar mai şocantă decât conştientizarea faptului că în numai câteva fracţiuni de secundă acesta îi salvase viaţa de două ori oprindu-l să cadă de pe marginea culoarului strâmt săpat în stâncă şi plin cu bolovani şi scoţându-l din afara spectrului vizual al trupelor de războinici pe care îi simţi peste tot în jur.

Nu era capabil să-i vadă, cum nici ei nu-l mai puteau vedea pe el, dar reuşi să observe cu uşurinţă pentru cineva suficient de atent urmele trecerii lor: câteva pietre se rostogoliră aproape neobservabil printre bolovanii ce pavau într-un mod neregulat drumul. *Nu este vântul – bate prea slab*. Nu era nici o cauză geofizică – sistemul era suficient de stabil după atâţia ani, secole, de nemişcare. Din punctul lui de vedere exista un singur motiv: cineva sau ceva, o fiinţă în mişcare şi învăluită într-un scut de camuflaj, a păşit peste pietrele respective mişcându-le accidental.

O piatră începu să alunece chiar din locul în care adolescentul a fost cu numai câteva secunde înainte. Era o cale lungă până jos, iar George urmări căderea până la clipocitul final datorat cufundării în apă. Se cutremură: *puteam fi eu acoperit de torentul radioactiv.*

Maşina era invizibilă, a verificat acest lucru în primele momente de la apariţia neaşteptată a lui Paul. Sau mai corect, a spiritului acestuia. Printr-un mod curios de anticipare – sau poate că Paul l-a avertizat prin vreun fel sau altul, salvându-l şi pe el – Ptracleos a camuflat maşina tocmai la timp. Nimeni nu i-a observat iar cei doi au aşteptat cuminte ca regimentul de infanterie a Sticleţilor, căci nu putea fi altceva, să treacă mai departe. Câteva explozii ale minelor de teren plantate undeva în faţă, dincolo de raza lor vizuală dar suficient de aproape pentru a vedea fumul şi chiar şi o parte a flăcărilor lor i-au tăiat lui George orice dorinţă de a face ceva pentru a-i întârzia pe războinicii Sticleţi.

- Planeta este pierdută. În cel mai bun caz va cădea în mâinile Sticleţilor, în cel mai rău caz va fi distrusă complet.

- Cum adică?

Există unele lucruri care parcă au o viaţă proprie. Mişcările instinctive ale corpului când fiinţa este supusă unui stres imediat – o sperietură, gândurile interioare ale unei persoane, întrebarea care răsări dintre buzele unui George care deja o regretă. Nu se aşteaptă la explicaţii, dar oricum ele sosiră din partea lui Ptracleos:

- Rezistenţa Pteroborgilor şi a lui NomenAlowd este distrusă sau pe cale de a fi distrusă. Cea mai sigură metodă de a ataca baza Rătăcitorilor este trimiterea prin defileu a unui număr mare de soldaţi susţinuţi de aviaţie.

- Iar ăştia sunt curăţătorii. Eliberează drumul de minele de teren şi senzorii pasivi de pe marginea defileului.

Dacă n-ar fi fost atât de disperat George s-ar apuca cu mâinile de cap şi ar începe să se agite. *Ce putem face?* Aceasta era întrebarea care-l copleşea, iar Paul – fantoma lui – păru să fie singura persoană care să observe acest lucru. Sau singurul suficient de sensibil ca să-i răspundă:

- Nimic.

- Cum?!

- Nu puteţi face nimic altceva decât să vă strecuraţi printre patrulele de curăţători şi să-i ajungeţi din urmă pe ceilalţi.

- Deci sunt încă în viaţă!...

Nici dacă ar fi fost pe arcuri într-un loc fără gravitaţie George nu ar fi sărit mai repede şi mai mult în sus. Niciodată speranţa nu a apărut mai evidentă pe faţa lui, pe faţa oricărui în orice situaţie.

- Nu ştiu exact. Din informaţiile pe care le-am primit de la Cei de Dincolo a fost un atac asupra caravanei iar o parte dintre cei de acolo au murit. Nu ştiu cine şi nu ştiu câţi, dar cu siguranţă mai sunt câţiva în viaţă.

- Unde sunt acum?

- Cam pe la vreo 58 de km. distanţă. Adică două zile de drum.

- O zi şi jumătate, îl corectă Ptracleos. Drumul este cel puţin parţial curăţat, nu mai rămâne decât să ne strecurăm printre curăţători.

- Universul fie cu voi.

Cu aceste cuvinte umbra luminoasă a lui Paul dispăru lăsându-i pe cei doi să pornească mai departe prin defileu – a fost pentru prima oară când praful şi pietrele de sub roţile maşinii se ridică într-

un norişor în spate în momentul pornirii de pe loc. Dar ce să-i faci? Nu era vina lui Ptracleos că piciorul lui George aproape îi strivea laba propriului picior pe pedala de acceleraţie, l-a fel cum nu a fost vina adolescentului că cotul celui din stânga îl aruncă în portieră într-o grabă ce ar fi părut disperată din punct de vedere uman.

Singurul lor noroc este că senzorii de mişcare de pe marginea defileului erau dezafectaţi şi că nu era nimeni prin zonă. Altfel ar fi fost făcuţi bucăţi cu mult înainte de a ajunge la prima cotitură.

Doi cai-hibrizi dezmembraţi printre rămăşiţele utilajelor lor, bolovani de toate dimensiunile împrăştiaţi peste tot acoperind cea mai mare parte a priveliştii ce ar fi ridica păru-n cap oricui de groază, cu oricâtă experienţă a războiului. Un cal rupt în două încă în agonie şi corpul lui Daemon plin de sânge, de praf şi de măruntaie d-ale hibridului şi d-ale lui proprii a fost ultimul lucru pe care l-a văzut George înainte de a se face întuneric peste tot în jurul lui.

Când şi-a revenit stătea întins pe una din banchetele din spate ale maşinii de teren, îi veni să vomite dar nu avea ce – nu mâncase nimic de seara trecută. Ptracleos a rămas tăcut un timp, lăsându-l în pace. În cele din urmă cuvintele îl treziră pe George din amorţeală, deşi nu le înţelegea.

- Ce spui? întrebă el sumbru.

- Mă rugam pentru sufletele lor, îi răspunse fiinţa după o scurtă pauză.

- Nu ştiam că aveţi credinţă.

Ptracleos scoase un sunet echivalent pe care tânărul îl interpretă drept un pufnet uşor amuzat:

- Au luptat cu onoare şi au murit cu demnitate, dar au fost copleşiţi de forţele inamice şi au murit cu toţii. Este o mare onoare acest lucru.

George fu copleşit pentru o secundă uitând de problemele lui::

- Un samurai extraterestru! N-aş fi crezut-o niciodată.

Dar privirea lui Ptracleos îi tăie şi urma de avânt pe care o mai avea, adolescentul o înghiţi împreună cu imaginile ultimului dezastru revenite în faţa ochilor lui de parcă încă era acolo. Mirosul infernal şi zgomotele de oase rupându-se, lucruri pe care la momentul respectiv nu le conştientizase îl făcură greaţă. Calul-hibrid rupt în două murise cu mult înainte ca ei să ajungă în preajma lui, motivul pentru care încă se mişca dând aparenţa agoniei era o pasăre autohtonă ce consuma carnea încă fragedă din interiorul cadavrului. Ba nu, se bătea cu ceva ce semăna la fel de bine cu un şoarece sau şobolan şi şarpe pentru carnea respectivă. În tot acest timp alţi şobolani-şerpi se îndreptau spre corpul neînsufleţit al lui Daemon.

Izul acru al flegmei şi lichidului gastric eliminate pe podeaua maşinii au umplut rapid tot aerul încă închis din interior. Nu după mult Ptracleos se văzu nevoit să tragă maşina într-un loc ferit, să oprească scuturile şi să aerisească bine vehiculul în timp ce mecanismele de protecţie curăţeau podeaua făcând-o lună.

- Nu au ajuns să-l consume pe Daemon. I-am ucis înainte să o facă.

Dacă George ar fi stat să se gândească la asta ar fi fost surprins să observe fineţea observaţiilor prietenului său, de parcă i-ar fi citit gândurile.

- Ce-ai făcut cu cadavrele?

Vocea tânărului suna răguşit, ca a unui om matur. Aproape bătrân. Probabil că nici el însuşi nu şi-ar fi recunoscut-o dacă ar fi fost atent la sunetul ei.

- Le-am înmormântat. Pe cele pe care le-am găsit.

- Mama?

Fără îndoială, era îngrozit de posibilitatea unui răspuns afirmativ.

- Nu am găsit-o. Personal cred că trăieşte.

Slabă consolare. Dar suficientă de bună pentru o persoană atât de tulburată ca tânărul războinic:

- De ce?

- Maşina voastră nu este printre rămăşiţe. Maşina şi două „căruţe cu coviltir”.

- Mă îndoiesc că au folosit cele două utilaje. Au nevoie de viteză, de o viteză pe care caii-hibrizi nu le-o pot da. Cel mai probabil lucru este că cei în viaţă s-au îngrămădit în interiorul maşinii care este suficient de mare chiar pentru 12 sau 15 persoane şi au îngropat utilajele sub stânci undeva pe drum.

- Te-ai mai liniştit acum?

- De parcă n-ai şti? Dar da, cred că da. Să mergem.

Câteva ore mai târziu, noaptea, ei s-au alăturat celeilalte maşini poziţionată într-o zonă mai deschisă, dincolo de culoarul strâmt dintre stânci, au detectat-o după camuflajul diferit faţă de obicei. La fel de eficient, dar diferit. 14 persoane şi un robot de luptă pe nume Dan ocupau maşina. Câţiva răniţi, Clara fiind unul dintre ei.

Dan şi Ptracleos se retraseră într-un colţ ferit al noii tabere pentru un schimb de impresii:

- Va muri.

- Bănuiam asta cum am văzut-o. Nu i-a spus-o lui George dar cred că şi-a dat seama şi el. Speră din tot sufletul că va supravieţui, dar este o speranţă deşartă.

- Trebuie să fie tare, mai ales acum.

- Cum a fost rănită. De fapt, cum s-a întâmplat atacul?

- Senzorii pasivi de pe marginea defileului. Am reuşit să dezactivez câţiva dându-le date false şi creând o buclă aproape infinită dar cei de rezervă ne-au detectat. Maşina Clarei a fost aruncată peste cap de suflul unei explozii, ea nu a păţit nimic atunci dar aproape a fost strivită când unul dintre utilaje explodat şi rămăşiţele au căzut în direcţia ei. Răni uşoare, oase rupte şi hemoragie internă. Rănile şi oasele rupte sunt deja vindecate dar avem probleme cu hemoragia internă. Până acum am reuşit să o controlăm dar fără instrumentele unui laborator avansat nu putem să o vindecăm.

- Până la urmă tot viteza ne va fi de folos. Dan, crezi că vom ajunge suficient de repede?

- Mă îndoiesc. Vom avea noroc dacă vom ajunge înainte ca navele Rătăcitorilor să părăsească planeta, şi un miracol dacă Clara va supravieţui până atunci.

- Nu credeam că crezi în noroc, cu atât mai puţin în miracole. Acesta este modul de gândire al oamenilor.

- Nici nu cred în noroc sau miracole, dar pe parcursul timpului le-am adoptat o parte din expresii. În cazul de faţă consider aceşti doi termeni nişte lucruri cu probabilitate de întâmplare mică şi foarte mică.

- Interesant.

- Daemon a muri împuşcat de...

Cam în acelaşi timp Clara şi fiul ei petreceau momente de neuitat în maşină depănând momentele ultimelor zile. Avea să fie ultima lor noapte împreună ca fiinţe vii, dar nici unul dintre ei nu ştiau asta cu siguranţă. O bănuiau, dar certitudinea avea să fie ca un şoc pentru amândoi. Erau singuri, nici una dintre fiinţele ce-i însoţeau nu a dorit să îi întrerupă, sau pur şi simplu doreau să-şi petreacă noaptea afară. În explozia de nebunie de dincolo de zidul holografic, cu toţii simţeau nevoia să fie singuri sau cu cei din propria specie.

- Şi cum spuneam, mamă, fantoma lui Paul a venit şi m-a salvat. Iar dacă asta nu adevereşte povestea lui Daemon atunci nu ştiu ce anume face.

- În curând am să îi întâlnesc din nou. Au fost buni prieteni cât au trăit, el şi Paul, sper doar că vom păstra această relaţie şi dincolo de moarte. Îl voi întâlni şi pe tatăl tău, simt că m-a aşteptat tot acest timp.

Un zâmbet şters apăru pe faţa femeii, un zâmbet ce încerca să mascheze conştientizarea amară a apropierii vădite a morţii.

- Dar, mamă! Nu vei...

- Nu mă întrerupe. Cunosc suficientă medicină pentru a-mi da seama că am hemoragie internă, asta nu poate fi tratată cu ustensilele de aici.

Duritatea dobândită prin ani de suferinţă, îngrijorări şi privaţiuni – ani de război – ar fi făcut pe oricine să încremenească în locul şi poziţia în care se găseşte fără posibilitatea de a riposta. Cu atât mai mult un tânăr – chiar maturizat prematur – pe care-l cunoştea prea bine.

- Ascultă-mă cu atenţie. Vreau să pleci de pe planeta asta înainte ca să fie nimicită de război şi să îţi trăieşti viaţa pe deplin.

- Nu voi fugi de război ca şi Daemon. Nu este stilul meu.

- Nici nu îţi cer asta. Daemon a fost un idealist, nu a fugit de război dar şi-a închipuit că mai există locuri care să nu fie cuprinse de această blestemată luptă pentru supravieţuire şi fiecare petec de teren. Ştii deja rezultatul, a murit fără să le găsească.

- Voi schimba asta.

Orice om normal ar fi rămas fără replică la aceste cuvinte spuse cu un ton cât se poate de sigur, poate şi Clara ar fi făcut-o la fel într-o situaţie diferită:

- Nu poţi schimba lumea. Poţi schimba doar modul în care îţi trăieşti viaţa.

- Atunci îmi aleg ca ţel de a trăi eliminarea acestui blestemat război şi a suferinţelor pe care le creează şi le menţine de secole.

- E o bătălie deja pierdută, fiule. Nu o face, salvează-te şi trăieşte-ţi viaţa cum trebuie.

George tăcu, nu avea să mai redeschidă subiectul tot restul serii. Când, în cele din urmă, mama lui muri s-a izolat de ceilalţi vreme de câteva ore bune. Nimeni nu l-a întrerupt, Ptracleos şi Dan s-au asigurat de asta. Ar fi vrut să-l ajute cumva, să-l liniştească şi să-l compătimească dar noile sarcini ale organizării drumului mai departe i-au solicitat din plin. În plus, ce i-ar fi putut spune unui copil crescut în mijlocul războiului, unei persoane care la o vârstă atât de tânără i-a pierdut pe toţi cei la care ţinea? Aproape toate persoanele pe care le-a cunoscut de-a lungul unei vieţi atât de scurte.

Când George şi-a făcut simţită prezenţa a fost prea târziu, acesta a acţionat într-o manieră în care nimeni nu se aşteptase să o facă şi pe care absolut nimeni, nu o anticipase. Chiar Ptracleos aproape s-a speriat când îl văzu apropiindu-se cu viteză de el – nici chiar el nu a ştiut pe moment ce l-a impresionat mai tare, expresia feţei tânărului sau mişcările sale foarte hotărâte – şi s-a dat înapoi cu un pas când tânărul se proţăpi în faţa lui.

- Toată lumea! Ascultaţi-mă cu atenţie!

De parcă ar mai fi fost nevoie de ceva pentru a atrage atenţia tuturor asupra lui.

- George, e timpul să plecăm.

Răspunzător de aceste cuvinte era Bel Mondo, un tip nu cu mult mai în vârstă ca George – dacă se considerau cei 32 de ani o vârstă apropiată de cea a adolescentului – care devenise în ultimele zile unul dintre personajele principale ale grupului. De fapt, într-un grup aşa de mic fiecare a devenit unul dintre personajele principale. În curând însă, entuziasmul său avea să fie ucis în faşă de ceva mai presus ca el. De cineva practic născut pentru a fi războinic şi conducător: George.

- Ştiu, dar mai întâi trebuie să vă spun ceva.

- Spune.

Tonul superior al bărbatului ar fi descumpănit pe mulţi tineri, dar nu în acest caz.

- De acum înainte preiau comanda acestui grup. Este cineva împotrivă?

- Nu crezi că eşti prea tânăr pentru asta?

- Nu. Trebuie să înţeleg că eşti împotriva mea?

- Da. Consider că eşti prea tânăr, nu este locul şi nici perioada potrivite. Nu doresc să ne primejduieşti vieţile pentru...

- Nu vă primejduiesc vieţile. Vreau doar să ajungem la timp şi teferi.

- Eu...

- Sunt de partea lui George.

- Mulţumesc, Dan, dar cred că mă descurc şi singur cu el. Dacă nu o pot face cu el, cum crezi că mă voi descurca mai departe.

- Dacă te ajută cu ceva, şi eu sunt de partea ta, auzi George vocea lui Ptracleos de undeva din spate.

Dar acum trebuia să facă abstracţie de el şi să-şi îndrepte atenţia asupra principalei sale probleme:

- Dacă nu te mulţumeşte acest lucru eşti liber să te descurci singur. Avem două maşini, tu şi cei care se decid să te urmeze puteţi lua una din ele. Dar fă-o acum, şi pe un drum diferit de cel pe care l-am ales deja.

- Tu sau Dan?

- Este acelaşi lucru, îl servesc.

- Deci?

- Deci ce?

- Te-ai hotărât? De partea cui eşti?

- Cine este de partea mea?

Traducerile dintre limbajele speciilor diferite se realizau instantaneu prin intermediul capsulelor de traducere pe care avea fiecare dintre ei – de obicei implantate în locuri sigure – deci cu toţii erau la curent cu ceea ce se întâmpla. Iar tăcerea şi privirile mate ale tuturor care-i priveau pe cei doi fără facă nimic în cadrul acestei certe – căci cu greu putea fi numită o luptă pentru putere – îi dovediră lui Bel Mondo că răspunsul era unul singur şi clar pentru toţi. Cauzele nu contau, dar indiferent de specia din care făceau parte cei din grup nu doreau prea multe schimbări. Doreau doar să supravieţuiască, iar dacă doi foarte buni războinici dovediţi deja ca fiind de partea lor îl susţineau pe George pentru a le fi conducător atunci aşa să fie.

Măcar se asigură astfel o continuitate de care fiecare în parte şi toţi la un loc au nevoie.

- Atunci Universul fie cu noi, iar dacă ne ucizi să ştii că te voi urmări în toate vieţile următoare până când îşi voi ucide sufletul.

Cu aceste cuvinte Bel Mondo se îndepărtă şi se pierdu în semiîntunericul de dinainte de răsărit ce-i înconjoară. Aproximativ o oră mai târziu primele raze ale soarelui luminau micul grup adunat în jurul unui mormânt simplu, înmormântarea Clarei le amintea foarte mult de cea a lui Paul cu excepţia rugăciunii pentru morţi pe care aceasta o rostise atunci.

La puţin timp după terminare înmormântării, chiar în momentele în care toţi se pregăteau de plecare, George îl apelă pe robot:

- Dan! Ce crezi că vor face mai departe Rătăcitorii?

- Dacă nu au pornit procedurile de evacuare a planetei atunci o vor face în curând.

- Asta pot să-ţi spun chiar şi eu – nu sunt în stare să ţină piept unei asemenea forţe. Ceea ce vreau să ştiu este când estimezi că va fi iniţiată această evacuare şi dacă putem să ajungem suficient de repede pentru a prinde măcar ultima navă.

- Ne mai trebuie 4 zile şi jumătate pentru a ajunge la bază dacă folosim maşinile la capacitate maximă. Avem 77,43% şanse să ajungem la timp.

- Atunci spune-le şi celorlalţi că trebuie să ne grăbim. Poţi să-i anunţi pe Rătăcitori să ne aştepte?

- Nu. Dar pot să le spun că venim spre ei.

- Fă-o.

Ultimele 4 zile au fost zile infernale. Istoria scrisă a Războiului de Un Mileniu dintre cele două Imperii a marcat această perioadă ca un punct de cumpănă din mai multe puncte de vedere. Două din aceste puncte de vedere sunt cele oficiale. Cel al războiului propriu zis este cel mai ambiguu dar şi cel mai violent. Nu s-au păstrat prea multe detalii scrise sau imagini/sunete memorate în capsule de energie, dar se ştie cu siguranţă că Pteroborgii şi NomenAlowd, deşi înfrânţi, au dus o luptă cu adevărat eroică rezistând până la ultimul. Tipic. Una dintre citatele preferate ale istoricilor despre aceste zile, chiar dacă nu se referă exact la ei este cea a lui Ptracleos: *„Au luptat cu onoare şi au murit cu demnitate. Dar au fost copleşiţi de forţele inamice şi au murit cu toţii. Este o mare onoare acest lucru.*” Rătăcitorii au luptat pentru prima oară împreună cu celelalte două tabere împotriva Sticleţilor dar în cele din urmă au trebuit să se retragă.

Baza Rătăcitorilor se afla chiar pe locul în care odinioară existase o maiestuoasă Deltă. O gură de vărsare a unui mare fluviu a cărui vreme a apus demult dar a cărui defileu gigant va dăinui în amintirea tuturor multă vreme. Aşa se simţea George acum, când vedea o parte a bazei prea mare pentru a fi cuprinsă cu ochiul liber. Odinioară oraşul din interiorul acestei baze cuprinsese cam jumătate din fosta deltă, dar acum acest oraş era în ruine. Clădirile încă ardeau, cele încă rămase în picioare vor fi distruse în curând.

O explozie de undeva de deasupra le atrase atenţia – una dintre navele gigantice de evacuare a fost lovită în plin iar acum bucăţi din ea se prăbuşeau în flăcări înapoi spre planeta de pe care nu reuşise să plece. Se prăbuşea făcută în bucăţi iar bucăţile ardeau.

- Sfinte Universule! Puteam să fim noi acolo.

Pe nici unul dintre ei nu-l interesa de unde vine exclamaţia: din cele două maşini sau de undeva din interiorul bazei. Ceea ce-i doreau însă era să treacă de protecţia Rătăcitorilor şi de forţele Sticleţilor comasate cam peste tot în jurul lor şi între ei şi bază.

- Noroc că nu există nici un fel de bombardament asupra bazei. Altfel am fi avut probleme cu mult mai mari.

După numai câteva secunde George regretă că deschisese gura, câteva bombe cu plasmă care se doreau bine ţintite se prăbuşiră deasupra bazei şi undeva în direcţia lor. Una dintre maşini a fost cuprinsă de flăcările exploziei gigantice dar maşina rezistă.

- Cred că dacă maşina nu ar fi atât de veche nu ar fi rezistat.

George îl recunoscu pe Bel Mondo, în orice altă condiţie ar fi râs de tonul acestuia sau cel puţin ar fi zâmbit până la urechi. Nici acesta nu era mai fericit fiind în maşina cuprinsă de flăcări.

Dar exploziile încetară la fel de subit precum au apărut – era probabil doar o ultimă încercare de apărare a bazei sau o eroare umană din partea Sticleţilor, nimeni nu ar fi suficient de tâmpit să-şi asedieze proprii oameni. Sau poate că da, dar nu de data aceasta. Cele două maşini ale refugiaţilor se folosiră de golul creat de explozie şi s-au năpustit cu viteza maximă în interiorul bazei. Cum era de altfel de aşteptat Rătăcitorii îi întâmpinară cu focuri de armă, una dintre maşini a fost nimerită în aripa din dreapta faţă făcând-o să se rotească prin aer, lovi cealaltă maşină proiectând-o într-un zid interior şi se opri în baricada ridicată de locuitorii bazei. Rezultatul: un mort şi doi răniţi.

Privind înapoi se poate spune că ocupanţii celor două maşini au avut noroc, cineva dintre Rătăcitori a recunoscut însemnul pe care Daemon l-a aplicat pe acoperişul fiecărei maşini în ziua plecării şi a ordonat încetarea focului. I-au scos pe ocupanţii maşinilor pe braţe şi aproape i-au luat pe sus spre cea mai apropiată navă de evacuare. Pe cei răniţi chiar i-au cărat până la destinaţie – în asemenea situaţii nimeni nu rămâne în urmă. George nu şi-a pierdut cunoştinţa dar ochii i s-au împăienjenit pe măsură ce era condus spre navă, unii au spus că erau chiar lacrimi.

Auzi în jurul lor voci întrebându-i dacă mai era cineva în urma lor, se auzi răspunzând că nu. Cineva a spus că erau norocoşi – nava spre care se îndreptau era una dintre ultimele nave de scăpare. Atunci a fost ultima oară când l-a văzut pe Bel Mondo şi pe restul grupului rămas în viaţă, acele imagini aveau să i se întipărească în memorie pentru totdeauna.

Nu şi-a amintit cum a ajuns în navă sau ce s-a întâmplat după aceea, una dintre ultimele sale amintiri despre Geyard a fost imaginea ei din spaţiu din nava ce se îndepărta încetişor înainte de a intra în hiperspaţiu. Asemenea unei imagini sublimiale din filmele bidimensionale ce se puteau găsi ocazional în arhivele antice imaginea mamei sale moarte apăru pentru o fracţiune de secundă reflectată pe hubloul prin care George privea imaginea planetei sale natale. Amintirea promisiunii faţă de sine însuşi pe care Clara i-a cerut să nu o îndeplinească nu-i mai dădea pace. Decizia de a o îndeplini totuşi cu toate sacrificiile necesare o luase deja în noaptea morţii Clarei iar ultimele zile au fost o urmare directă a acelei hotărâri. Iar acum? Acum nu-i mai rămânea decât să se apuce de treabă. Nu avea forţa şi arsenalul lui Dan sau capacitatea de predicţie a lui Ptracleos ori experienţa de viaţă lui Daemon dar cu propriile talente de conducător şi o voinţă capabilă să mute munţii va reuşi să-şi ducă ţelul la capăt.

Oricâte vieţi trebuie, nu-mi pot permite luxul de a nu reuşi.

- Îmi pare rău mamă. Nu pot să stau deoparte.
- În ce sens... deoparte?

Ptracleos se aşeză lângă el, în dreapta, iar Dan lângă Ptracleos. Atât de tânărul şi obositul George le explică în cât mai puţin cuvinte posibil totul.

- Te poţi baza pe ajutorul nostru.
- Oricând, oriunde, oricum.
- Mulţumesc, prieteni. Voi avea nevoie.

Cel de-al doilea punct de vedere oficial al ultimelor zile ale planetei Geyard este punctul de vedere al refugiaţilor supravieţuitori. Cel mai bine s-au păstrat memoriile lui George I, precursorul primei Dinastii a celui de-al Doilea Imperiu, în aceste memorii un loc important îl are călătoria de-a lungul unei jumătăţi a planetei spre Viaţă. George I nu şi-a atins ţelul pe parcursul acelei vieţi, ba chiar a murit fără să-i fie recunoscut nici un merit în istoria Galaxiei – asta este o altă poveste, o saga ce s-a transformat în Istorie – dar s-a considerat că Pacea nu a început nici după moartea sa, nici în timpul vieţii sale... Ea a început în Valea Umbrelor Morţii.

octombrie 2000 - 7 februarie 2001